

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 grudnia 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA (...) du C. (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Mariusz Młoczkowski SO del. do SA Artur Majsak
Protokolant	Agnieszka Grzywna

przy udziale Jacka Kuźmy prokuratora Prokuratury Okręgowej w Lublinie delegowanego do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2012 r.

sprawy **W. S. (1), K. W. (1), P. B. (1),**

P. K., W. M., K. P., M. S. (1), W. P., P. P., R. K. (1), J. W. (1) oskarżonych z art. 280 § 2 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 29 lutego 2012 r., sygn. akt II K 67/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonych R. K. (1) i P. B. (1), zaś na podstawie art. 435 k.p.k. także co do T. K. (1), w ten sposób, że:

1. czyn przypisany R. K. (1) w pkt XLVIIIa wyroku kwalifikuje z art. 263 § 2 k.k. i przepis ten przyjmuje za podstawę prawną wymiaru orzeczonej za to przestępstwo kary;

2. z opisu czynu przypisanego P. B. (1) w pkt VIII wyroku, zaś T. K. (1) w pkt XIV wyroku eliminuje ustalenie o wzięciu udziału w pobiciu A. W. (1);

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje obrońców oskarżonych: W. S. (1), K. W. (1), P. K., W. M., K. P., M. S. (1), W. P., P. P., J. W. (1) za oczywiście bezzasadne;

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. adw. W. K. (1), J. G., E. L., G. W. po 738 (siedemset trzydzieści osiem) zł, zaś na rzecz adw. K. N. (...) (tysiąc czterysta siedemdziesiąt sześć) zł tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu oskarżonych – odpowiednio - W. S. (1), K. P., M. S. (1), W. P., P. B. (1) i J. W. (1) sprawowaną w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia oskarżonych od kosztów sądowych za drugą instancję i ustala, że wchodzące w ich skład wydatki ponowi Skarb Państwa.

II AKa 246/12

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 29 lutego 2012 r. w sprawie sygn. akt II K 67/09

1. D. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 08 grudnia 2001 r., w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), W. S. (1) i K. P., używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, dokonał napadu rabunkowego na osoby przebywające w hurtowni (...) w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) kilka uderzeń siekierą w głowę, powodując u niego obrażenia w postaci rany w okolicy potylicznej głowy, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś D. C. (1) uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz, a następnie przewrócił ją na posadzkę, powodując u niej obrażenia, które naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, po czym zabrał gotówkę w kwocie co najmniej 5000 złotych na szkodę W. G., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 23 czerwca 1994 r. do 24 kwietnia 1998 r. i od 26 października 1998 r. do dnia 17 sierpnia 2000 r. kary 9 lat pozbawienia wolności orzeczonej Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Radomiu z dnia 18 maja 1994 r. sygn. IIK 6/94 za umyślne przestępstwo podobne (k. 3069-3077);

tj. o przestępstwo z art. 280§ 2 kk i art. 157§ 1 kk w zw. z art. 11§ 2 kk w zw. z art. 64§1 kk

II. w dniu 23 sierpnia 2004 r, w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), K. W. (1) i K. P. oraz osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, posługując się nożem i używając przemocy wobec E. M. i A. K. (1), przez skrępowanie wymienionych taśmami, kneblowanie ust, oraz przystawiając nóż i grożąc pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.770,95 złotych na szkodę R. K. (2), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64§1 kk

III. w nocy z 3 na 4 września 2001 r., w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1) i W. S. (1), dokonał rozboju na osobie T. Z. w ten sposób, że po użyciu przemocy polegającej na skrępowaniu taśmą rąk i nóg oraz biciu rękami i kopaniu, zabrał na jej szkodę gotówkę w kwocie 1500 złotych, przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 280§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk

IV. w dniu 30 listopada 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), P. B. (1) osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju na dozorcy A. W. (1), w ten sposób, że stosując przemoc polegającą na biciu i skrępowaniu pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) nr rej. (...)HU, wiertarkę, szlifierkę, palniki, telefon komórkowy, butlę i inne przedmioty o łącznej wartości 50 tys. zł. na szkodę J. P. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 280§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk

V. w dniu 17 grudnia 2004 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i T. J., dokonał rozboju na osobie A. M. (1), w ten sposób, że po użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego, polegającej na wyciągnięciu go z samochodu i kopaniu, zabrał na jego szkodę samochód marki M. (...), telefon komórkowy i inne przedmioty o łącznej wartości 55 tys. zł, przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 280§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk

VI. w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., W. M., A. P., P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zamiarze dokonania rozboju na osobach J. i L. K. (1), przemocą polegającą na biciu rękami i kopaniu pokrzywdzonych, usiłował wejść do wnętrza mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym spowodował u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, zaś czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 13§1 kk w zw. z art. 280§1 kk i art. 157§2 kk w zw. z art. 11§2 kk w zw. z art. 64§1 kk

VII. w nocy z 18 na 19 stycznia 2004r., w D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), G. Z. (1), P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przez wyważenie okna, włamał się do budynku stacji paliw Gaz-S., skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie wartości 36.276,04 zł na szkodę J. i B. K., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279 §1 kk w zw. z art. 64§1 kk

VIII. w okresie od 27 lipca 2004 roku do 8 lutego 2005 roku, w R., W. gmina Z., S., S., Z., działając w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu, w zmiennych składach osobowych, w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób, dokonał niżej wyszczególnionych przestępstw kradzieży z włamaniem, a to:

1) w nocy z 27 na 28 lipca 2004r., w R., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1), po włamaniu do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...)LS o wartości 145 000,00 zł., dokonał jego kradzieży na szkodę firmy (...) w R., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

2) w nocy z 26 na 27 listopada 2004 roku, w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i J. W. (1), po włamaniu do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) wartości 13.000 złotych, dokonał jego kradzieży na szkodę M. D., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

3) w nocy z 21 na 22 grudnia 2004 r., w miejscowości W. gm. Zakrzew, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po włamaniu do samochodu F. (...) nr rej. (...) wartości 15.000 zł, dokonał jego kradzieży na szkodę S. i S. K. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

4) w nocy z 6 na 7 stycznia 2005 r., w S., działając wspólnie

i w porozumieniu z P. K., J. W. (1), T. J., po włamaniu do samochodu marki M. o nr rej. (...) wartości 40.000 zł., dokonał jego kradzieży na szkodę R. W., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

5) w nocy z 18 na 19 stycznia 2005r. w S., województwa (...) działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., T. J. i J. W. (1), po włamaniu do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 30.000 zł., dokonał jego kradzieży na szkodę P. D. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

6) w nocy z 1 na 2 lutego 2005 r. w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., R. K. (1), po włamaniu do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), zabrał w celu przywłaszczenia moduł silnika wartości 4.542,22 zł oraz pieniądze w kwocie 300 zł na szkodę W. Ż., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

7) w nocy z 7 na 8 lutego 2005 r. w Z. działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., R. K. (1), po włamaniu do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) wartości 80.000 zł, dokonał jego kradzieży na szkodę W. S. (2), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

IX. w nocy z 21 na 22 grudnia 2004 r., w miejscowości W. gm. Zakrzew, działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po wyłamaniu kraty i otwarciu okna, wszedł do budynku gospodarczego S. i S. K. (2), skąd zabrał w celu przywłaszczenia na ich szkodę około 100 kg wędlin wartości 1500 zł., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§1 kk w zw. z art. 64§1 kk

X. w nocy z 29 na 30 listopada 2004 r., w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., J. W. (1), poprzez wybite otworu w szybie prawej bocznej skrzydła okna i oderwaniu kabłąka kłódki, dokonał włamania do budynku firmy (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia 94 szt. opon zimowych, 26 szt. opon letnich, 7 szt. alufelg, 4 szt. felg stalowych, 5 opakowań oleju silnikowego o poj. 4 L, 2 kołpaki oraz urządzenia do zbieżności kół i klucz pneumatyczny, powodując straty w wysokości 20.200 zł na szkodę W. S. (3), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 279§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk

XI. w dniu 30 listopada 2003 roku w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), T. K. (1) osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, używając metalowych rur i drewnianych kijów, wziął udział w pobiciu S. K. (2), A. W. (1) i L. Z., powodując u S. K. (2) obrażenia ciała skutkujące naruszeniem uszkodzonego narządu na czas powyżej dni 7, zaś u A. L. Z. obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, narażając przy tym pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała, przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 64§1 kk

XII. w miesiącu wrześniu 2004 r., w R., woj. (...), posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu P-64 oraz pięciu sztuk amunicji;

tj. o przestępstwo z art. 263 §2 kk

XIII. w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., P. B. (1), T. K. (1), R. K. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z terenu hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...) dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64§ 1 kk, opisanych w punkcie I;

tj. o przestępstwo z art. 278§ 1 kk w zw. z art. 64§1 kk

2. W. S. (4) został oskarżony o to, że:

XIV. w dniu 8 grudnia 2001 roku w P., woj. (...), działając wspólnie z w porozumieniu z K. W. (1), D. K. P., używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, dokonał rozboju na osobach przebywających w hurtowni (...), w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) kilka uderzeń siekierą w głowę, powodując u niego obrażenia w postaci rany w okolicy potylicznej głowy skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś D. C. (1) uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz i przewrócił ją na posadzkę, po czym zabrał pieniądze w kwocie co najmniej 5.000 zł na szkodę W. G., przy czym czyny tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 1 roku orzeczonej Wyrokiem Sadu Rejonowego w Sanoku z dnia 27 listopada 1995 r. sygn. II K 506/95 I Sadu Rejonowego w Szamotułach z dnia 29 grudnia 1988 r. sygn. II K 211/98 za umyślne przestępstwa podobne (k. 4269-4278);

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XV. w nocy z 3/4 września 2001 roku w J., woj., (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1) i D. C. (2), dokonał rozboju na osobie T. Z. w ten sposób, że używając przemocy polegającej na skrępowaniu taśmą rąk i nóg oraz biciu rękami i kopaniu, zabrał na jej szkodę pieniądze w kwocie 1500 złotych, przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, opisanych w punkcie XIV;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

3. P. B. (1) został oskarżony o to, że:

XVI. w dniu 30 listopada 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), D. C. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania dokonał rozboju na dozorce A. W. (1), w ten sposób, że stosując przemoc polegającą na biciu i skrępowaniu pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) nr rej. (...) -HU, wiertarkę, szlifierkę, palniki, telefon komórkowy, butlę i inne przedmioty o łącznej wartości 50 tys. zł. na szkodę J. P. (1), przy czym czyny tego dopuścił się będąc uprzednio kilkakrotnie skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze powyżej 1 roku orzeczonej Wyrokami Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 12 października 1990 r. sygn. II K 598/90 i Wyrokiem Łącznym Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 9 października 2000 r. sygn. II K 101/00 za umyślne przestępstwa podobne;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XVII. w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. P., W. M., A. P., D. C. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zamiarze dokonania rozboju na osobach J.

i L. K. (2) przemocą polegającą na biciu rękami i kopaniu pokrzywdzonych usiłował wejść do wnętrza mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym spowodował u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, zaś czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, opisanych w punkcie XVI;

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XVIII. w nocy z 18 na 19 stycznia 2004 r., w D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), G. Z. (1), D. C. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przez wyważenie okna, włamał się do budynku stacji paliw Gaz- S., skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie wartości 36.276,04 zł na szkodę J. i B. K., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, opisanych w punkcie XVI;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XIX. w dniu 30 listopada 2003 roku w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), T. K. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, używając metalowych rur i drewnianych kijów, wziął udział w pobiciu S. K. (2), A. W. (1) i L. Z., powodując u S. K. (2), obrażenia ciała skutkujące naruszeniem uszkodzonego narządu na czas powyżej dni 7, zaś

u A. W. (1) i L. Z. obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, narażając pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia ciała, przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, opisanych punkcie XVI;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XX. w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., D. C. (2), T. K. (1), R. K. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z terenu hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 2 kk, opisanych w punkcie XVI;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

XXI. w lipcu 2008 r., w Tablicach, woj. (...), w celu udaremnienia postępowania karnego prowadzonego przeciwko R. K. (1), nakłaniał D. C. (2) do zmiany wyjaśnień, proponując mu za to kwotę 20 tys. złotych;

tj. o przestępstwo z art. 239 § 1 kk.

4. T. K. (2) został oskarżony o to, że:

XXIV. w dniu 30 listopada 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał rozboju na dozorcę A. W. (1), w ten sposób, że stosując przemoc polegającą na biciu i skrępowaniu pokrzywdzonego, zabrał w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) nr rej. (...)HU, wiertarkę, szlifierkę, palniki, telefon komórkowy, butlę i inne przedmioty o łącznej wartości 50 tys. zł na szkodę J. P. (1), przy czym czyny tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze ponad sześciu miesięcy orzeczonej Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Radomiu z dnia 26 września 1997 r. sygn. 50/96, za umyślne przestępstwo podobne;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXV. w nocy z 18 na 19 stycznia 2004 r., w D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), G. Z. (1), P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, przez wyważenie okna, włamał się

do budynku stacji paliw Gaz-S., skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie wartości 36.276,04 zł na szkodę J. B. K., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXIV;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXVI. w dniu 30 listopada 2003 roku w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (1), D. C. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, używając metalowych rur i drewnianych kijów, wziął udział w pobiciu S. K. (2), A. L. Z., powodując u S. K. (2) obrażenia ciała skutkujące naruszeniem uszkodzonego narządu na czas powyżej dni 7, zaś u A. W. (1) i L. Z. obrażenia skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres poniżej dni 7, narażając przy tym pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo ciężkiego uszkodzenia określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych punkcie XXIV;

tj. o przestępstwo z art. 159 kk w zw. z art. 64 § 1 kk;

XXVII. w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., P. B. (1), D. C. (2), R. K. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z terenu hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXIV;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

5. P. K. został oskarżony o to, że:

XXVIII. w dniu 17 grudnia 2004 r. w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. J. i D. C. (2), dokonał rozboju na osobie A. M. (1), w ten sposób, że po użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego, polegającej na wyciągnięciu go z samochodu i kopaniu, zabrał na jego szkodę samochód marki M. (...), telefon komórkowy i inne przedmioty o łącznej wartości 55 tys. zł, przy czym czyny tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 21 września 1999 r. do 10 czerwca 2000 r. kary pozbawienia wolności orzeczonej przez Sąd Rejonowy w Radomiu z dnia 26 marca 1998 r. sygn. II K 290/98;

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXIX. w nocy z 29 na 30 listopada 2004r., w S., działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), J. W. (2), poprzez wybicie otworu w szybie prawej bocznej skrzydła okna i oderwaniu kabłąka kłódki, dokonał włamania do budynku firmy (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia 94 szt. opon zimowych, 26 szt. opon letnich, 7 szt. alufelg, 4 szt. felg stalowych, 5 opakowań oleju silnikowego o poj. 4 L, 2 kołpaki oraz urządzenie do zbieżności kół i klucz pneumatyczny, powodując straty w wysokości 20.200 zł na szkodę W. S. (3), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXX. w okresie od 26 listopada 2004 roku do 8 lutego 2005 roku, w R., W. gmina Z., S., S., Z., w warunkach ciągu przestępstw, wspólnie i w porozumieniu, w zmiennych składach osobowych, dokonał niżej wyszczególnionych przestępstw kradzieży z włamaniem, a to:

1) w nocy z 26 na 27 listopada 2004 roku w R., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) i J. W. (3) poprzez włamanie do samochodu marki F. (...) o numerze rejestracyjnym WR- (...) wartości 13.000 złotych, dokonał jego kradzieży na szkodę M. D., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

2) w nocy z 21 na 22 grudnia 2004 roku w miejscowości W., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, poprzez włamanie do samochodu F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), dokonał jego kradzieży, powodując straty w wysokości 15.000 zł na szkodę S. i S. K. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

3) w nocy z 6 na 7 stycznia 2005 roku, w S., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), J. W. (1), T. J. po włamaniu do samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wartości 40.000 zł, dokonał jego kradzieży na szkodę R. W., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

4) w nocy z 18 na 19 stycznia 2005 r., w S., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), T. J. i J. W. (2), po włamaniu do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 30.000 zł dokonał jego kradzieży na szkodę P. D. (1), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

5) w nocy z 1 na 2 lutego 2005 roku, w S., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), R. K. (1), dokonał włamania do samochodu marki M. (...) numerze rejestracyjnym (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia moduł silnika wartości 4.542,22 zł oraz pieniądze w kwocie 300 zł na szkodę W. Ż., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

6) w nocy z 7 na 8 lutego 2005 roku w Z., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), R. K. (1), po włamaniu do samochodu marki M. (...) -KA o numerze rejestracyjnym (...) wartości 80.000 zł, dokonał jego kradzieży na szkodę W. S. (2), przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

XXXI. w nocy z 21 na 22 grudnia 2004 r., w miejscowości W. gm. Zakrzew, działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po wyłamaniu kraty i otwarciu okna, wszedł do budynku gospodarczego S. i S. K. (2), skąd zabrał na ich szkodę w celu przywłaszczenia około 100 kg wędlin wartości 1500 zł., przy czym czyn ten popełnił w warunkach powrotu do przestępstwa określonych w art. 64 § 1 kk, opisanych w punkcie XXVIII;

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

6. W. M. został oskarżony o to, że:

XXXII. w dniu 29 sierpnia 2003 r. w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. P., D. C. (2), A. P., P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zamiarze dokonania rozboju na osobach J. i L. K. (1), przemocą polegającą na biciu rękami i kopaniu pokrzywdzonych, usiłował wejść do wnętrza mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym spowodował

u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu.

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

7. K. W. (2) został oskarżony o to, że:

XXXIII. w dniu 08 grudnia 2001 r., w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), W. K. (2) P., używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, dokonał napadu rabunkowego na osoby przebywające w hurtowni (...) w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) kilka uderzeń siekierą w głowę, powodując u niego obrażenia w postaci rany w okolicy potylicznej głowy, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś D. C. (1) uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz, a następnie przewrócił ja na posadzkę, powodując u niej obrażenia, które naruszyły czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni po czym zabrał pieniądze w kwocie co najmniej 5000 złotych na szkodę W. G.,

tj. o przestępstwo z art.. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXXIV. w dniu 23 sierpnia 2004 r, w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), D. K. P. oraz osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, posługując się nożem i używając przemocy wobec E. A. K., przez skrępowanie wymienionych taśmami, kneblowanie ust, oraz przystawiając nóż i grożąc pozbawieniem życia zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.770,95 złotych na szkodę R. K. (2),

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk

XXXV. w nocy z 3 na 4 września 2001 r., w J., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) i W. S. (1), dokonał rozboju na osobie T. Z. w ten sposób, że używając przemocy polegającej na skrępowaniu taśmą rąk i nóg oraz biciu rękami i kopaniu, zabrał na jej szkodę gotówkę w kwocie 1500 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 1 kk

XXXVI. w nocy z 2 na 3 września 2006 roku, w M., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której materiały wyłączono do odrębnego postępowania, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, po uprzednim wyważeniu drzwi do garażu, wszedł do jego wnętrza, skąd zabrał w celu przywłaszczenia folię dachową, szlifierkę kątową, wiertarkę udarową, rynnę, haki,

a następnie z terenu placu budowy blachę dachową w ilości 230 m² o łącznej wartości około 13.000 złotych na szkodę G. B.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk i art. 278 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XXXVII. w nocy z 20 na 21 sierpnia 2006 roku, w D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po wypchnięciu drzwi włamał się do budynku mieszkalnego M. i J. M., skąd zabrał na ich szkodę artykuły gospodarstwa domowego, sprzęt oświetleniowy, 5 sztuk grzejników panelowych, kosiarkę do trawy, 9 szt. skrzydeł drzwi wewnętrznych, drzwi balkonowe oraz 8 sztuk okien o łącznej wartości 30.000 złotych,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

XXXVIII. w nocy z 26 na 27 września 2004 roku, w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim przecięciu siatki ogrodzeniowej a następnie przecięciu kraty okiennej i wyjęciu skrzydła okna, włamał się do pomieszczeń zakładu wulkanizacyjnego, skąd zabrał w celu przywłaszczenia montażownicę do opon samochodowych, wyważarkę komputerową do kół,

szlifierkę kątową firmy (...), 2 wiertarki, nacinarkę do opon samochodowych, ciśnieniomierze, podnośniki oraz materiały wulkanizacyjne, powodując straty na łączną kwotę 36.000 złotych na szkodę A. T..

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk.

8. K. P. został oskarżony o to, że:

XXXIX. w dniu 08 grudnia 2001 r., w P., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), W. D. C., używając niebezpiecznego przedmiotu w postaci siekiery, dokonał napadu rabunkowego na osoby przebywające w hurtowni (...) w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) kilka uderzeń siekierą w głowę, powodując u niego obrażenia w postaci rany w okolicy potylicznej głowy, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś D. C. (1) uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz, a następnie przewrócił ją na posadzkę, powodując u niej obrażenia, które naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, po czym zabrał gotówkę w kwocie co najmniej 5000 złotych na szkodę W. G.,

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

XL. w dniu 23 sierpnia 2004 r., w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), K. W. (1) i D. C. (2) oraz osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, posługując się nożem i używając przemocy wobec E. A. K., przez skrępowanie wymienionych taśmami, kneblowanie ust, oraz przystawiając nóż i grożąc pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.770,95 złotych na szkodę R. K. (2).

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk

XLI. w nocy z 27 na 28 listopada 203 roku, w C. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), P. B. (1), T. K. (1), R. K. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, terenu hurtowni (...) mieszczącej się na ul. (...), dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1),

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 kk.

9. M. S. (2) został oskarżony o to, że:

XLII. w dniu 23 sierpnia 2004 r., w B., województwa (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), K. W. (1) i K. P. oraz osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, posługując się nożem i używając przemocy wobec E. M. i A. K. (1), przez skrępowanie wymienionych taśmami, kneblowanie ust, oraz przystawiając nóż i grożąc pozbawieniem życia, zabrał w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.770,95 złotych na szkodę R. K. (2).

tj. o przestępstwo z art. 280 § 2 kk

XLIII. w nocy z 26 na 27 września 2004 roku, w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, po uprzednim przecięciu siatki ogrodzeniowej, a następnie przecięciu kraty okiennej i wyjęciu skrzydła okna, włamał się do pomieszczeń zakładu wulkanizacyjnego, skąd zabrał w celu przywłaszczenia montażownicę do opon samochodowych, wyważarkę komputerową do kół, szlifierkę kątową firmy (...), 2 wiertarki, nacinarkę do opon samochodowych, ciśnieniomierze, podnośniki oraz materiały wulkanizacyjne, powodując straty na łączną kwotę 36.000 złotych na szkodę A. T.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk.

10. W. P. został oskarżony o to, że:

XLIV. grudniu 2001 roku, w P., udzielił pomocy K. W. (3), W. S. (1), D. C. (2) oraz K. P. dokonaniu rozboju na terenie hurtowni spożywczej prowadzonej przez W. G., w ten sposób, że wskazał im dogodny czas i miejsce,

podał dane osobowe oraz ilość osób pracujących w hurtowni, rozmieszczenie pomieszczeń, miejsce przechowywania pieniędzy oraz wysokości utargu, w wyniku czego sprawcy, korzystając z uzyskanych od niego informacji, przy użyciu niebezpiecznego narzędzia w postaci siekiery, po dokonaniu rozboju na osobie G. R. (1), skradli gotówkę w kwocie co najmniej 5000 zł na szkodę W. G., jednocześnie powodując u G. R. (1) obrażenia głowy, skutkujące naruszeniem czynności tego narządu na okres powyżej 7 dni,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 280 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

11. P. P. został oskarżony o to, że:

XLV. w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), W. S. (1), A. P., P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zamiarze dokonania rozboju na osobach J. i L. K. (2), przemocą polegającą na biciu rękami i kopaniu pokrzywdzonych, usiłował wejść do wnętrza mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, w wyniku czego spowodował u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na czas poniżej dni siedmiu, zaś czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 4 marca 1998 r. do 6 marca 1998 r. i od 23 sierpnia 1998 roku do 21 kwietnia 2002 r. kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej Wyrokiem Łącznym Sądu Rejonowego w Radomiu z dnia 6 marca 2001 r. sygn. II K 705/00 za umyślne przestępstwo podobne.

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

12. A. P. został oskarżony o to, że:

XLVI. w dniu 29 sierpnia 2003 r. w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), W. M., P. P., P. B. (1) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w zamiarze dokonania rozboju na osobach J. i L. K. (2), przemocą polegającą na biciu rękami i kopaniu pokrzywdzonych, usiłował wejść do wnętrza mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych, usiłował wejść do mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym spowodował u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkujące naruszeniem czynności narządów na czas poniżej dni siedmiu,

tj. o przestępstwo z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

13. G. Z. (2) został oskarżony o to, że:

XLVII. w nocy z 18 na 19 stycznia 2004 r., w D., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. B. (2) i osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, dokonał włamania do budynku stacji paliw Gaz-S., skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie wartości 36.276,04 zł na szkodę J. i B. K., przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu w okresie od 30 maja 1996 r. do 3 czerwca 1996 r. oraz od 13 czerwca 1996r. do 9 czerwca 1999r. kary pozbawienia wolności orzeczonej Wyrokiem Sądu Wojewódzkiego w Radomiu z dnia 12 czerwca 1997 r. sygn. II K 129/96 za umyślne przestępstwo podobne.

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk.

14. R. K. (1) został oskarżony o to, że:

XLVIII. w okresie od 27 lipca 2004 roku do 8 lutego 2005 roku w R., S., S. i Z., w warunkach ciągu przestępstw, kierował dokonywaniem kradzieży z włamaniem przez inne osoby, działające

w zmiennych składach osobowych, przy czym jego rola polegała na zleceniu i zaplanowaniu działań, udostępnieniu urządzeń do otwierania pojazdów, wskazaniu miejsca odbioru skradzionego towaru, a dotyczyło to popełnienia następujących przestępstw:

1) w nocy od 27 lipca 2004 roku do 8 lutego 2005 roku, w R., województwa (...) dokonanego przez D. C. (2) włamania do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 145 000,00 zł i kradzieży tego pojazdu na szkodę firmy (...) w R.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

2) w nocy z 18 na 19 stycznia 2005r. w S., województwa (...), włamania do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 30.000 zł popełnionego przez działających wspólnie i w porozumieniu D. C. (2), P. K., T. J. i J. W. (1) oraz jego kradzieży na szkodę P. D. (1),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

3) w nocy z 1 na 2 lutego 2005r., w S., popełnionego przez działających wspólnie i w porozumieniu P. K. i D. C. (2), włamania do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...), skąd zabrali w celu przywłaszczenia moduł silnika wartości 4.542,22 zł oraz pieniądze w kwocie 300 zł na szkodę W. Ż.,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

4) w nocy z 7 na 8 lutego 2005 r. w Z., popełnionego przez działających wspólnie i w porozumieniu P. K. i D. C. (2), włamania do samochodu marki M. (...) o nr rej. (...) wartości 80.000 zł i jego kradzieży na szkodę W. S. (2),

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk

XLIX. w nocy 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), kierował dokonywaniem kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1) z terenu hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), przez działających wspólnie i w porozumieniu K. P., P. B. (1), D. C. (2), T. K. (1) i osobę, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w ten sposób, że koordynował poszczególne etapy przestępstwa, zlecając czas i miejsce dokonania czynu oraz przyjął skradziony towar,

tj. o przestępstwo z art. 18 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk

L. we wrześniu 2004 roku, posiadał bez wymaganego zezwolenia broń palną w postaci pistoletu P-64, który następnie sprzedał D. C. (2) za kwotę 2.000 zł.

tj. o przestępstwo z art. 263 § 1 i 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

LI. w grudniu 2004 roku, w R., woj. (...), nabył od D. C. (2) samochód osobowy marki M. (...) wartości 50 tys. zł. za kwotę 8 tys. zł., wiedząc, że pochodzi on z przestępstwa,

tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 kk.

15. J. W. (1) został oskarżony o to, że:

LII. w nocy z 29 na 30 listopada 2004 r., w S., działając wspólnie i w porozumieniu z P. K., D. C. (2), poprzez wybicie otworu w szybie prawej bocznej skrzydła i oderwaniu kabłąka kłódki, dokonał włamania do budynku firmy (...), skąd zabrał w celu przywłaszczenia 94 szt. opon zimowych, 26 szt. opon letnich, 7 szt. alufelg, 4 szt. felg stalowych, 5 opakowań

oleju silnikowego o poj. 4 L, 2 kołpaki oraz urządzenie do zbieżności kół i klucz pneumatyczny, powodując straty w wysokości 20.200 zł. na szkodę W. S. (3),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

LIII. w okresie od 26 listopada 2004 roku do 19 stycznia 2005 roku w R., S. i S., w warunkach ciągu przestępstw, wspornie

i w porozumieniu, w zmiennych składach osobowych, w krótkich odstępach czasu

i podobny sposób, dokonał niżej wyszczególnionych przestępstw kradzieży

z włamaniem, a to:

1) w nocy z 26 listopada 2004 roku, w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i D. C. (2), przez włamanie do samochodu marki F. (...) o nr rej. (...) wartości 13.000 złotych, dokonał jego kradzieży na szkodę M. D.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

2) w nocy z 6 na 7 stycznia 2005 roku, w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z P. K. i D. C. i T. J., dokonał włamania do samochodu marki M. o numerze rejestracyjnym (...) wartości 40.000 zł, a następnie jego kradzieży na szkodę R. W.,

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk

3) w nocy z 18 na 19 stycznia 2005 roku, w S., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2), T. J. i P. K., dokonał włamania do samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...) o wartości 30.000 zł, a następnie jego kradzieży na szkodę P. D. (1),

tj. o przestępstwo z art. 279 § 1 kk.

ORZEKŁ:

I. Na podstawie art. 414 § 1 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 5 kpk umorzył postępowanie karne wobec **D. C. (2)** w zakresie czynów zarzucanych mu w punktach od I do XIII aktu oskarżenia;

II. Uznał **W. S. (1)** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XIV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 8 grudnia 2001 roku w P., woj. (...), działając wspólnie z w porozumieniu z K. W. (1), ustaloną osobą która zmarła i K. P., przy czym K. P. posługiwał się podobnie do noża niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekiery, używając przemocy wobec osób w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) uderzenie w twarz oraz uderzenia trzonkiem siekiery w plecy i w głowę, powodując u niego obrażenia m.in. w postaci rany w okolicy potylicznej głowy skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś ustalony mężczyzna, który zmarł uderzył kilkakrotnie L. G. twarz i przewrócił ją na posadzkę, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, zabrali z hurtowni spożywczej pieniądze w kwocie 5.000 zł na szkodę W. G., przy czym W. S. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk za przestępstwo umyślne wymienione w art. 64 § 2 kk

i w ciągu pięciu lat od odbycia łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu z art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

III. Uznał W. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XV aktu oskarżenia, z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła oraz ustalił, że W. S. (1) czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 1 kk za przestępstwo umyślne wymienione

w art. 64 § 2 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk

w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

IV. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone w stosunku do W. S. (1) w pkt II i III wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu karę **łącznie**

5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

V. Uznał **P. B. (1)** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XVI aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, stosując przemoc w stosunku do A. W. (2) polegającą na biciu i skrępowaniu pokrzywdzonego, zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) nr rej. (...) - H U, wiertarkę, szlifierkę palniki, telefon komórkowy, butlę i inne przedmioty o łącznej wartości 50 tys. zł. na szkodę J. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany

w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk za przestępstwo umyślne wymienione w art. 64 § 2 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu

z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VI. Uznał P. B. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XVII aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. P., W. M., A. P., ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu dokonania zaboru mienia, przemocą polegającą na biciu rękoma i kopaniu J. i L. K. (2), usiłowali wejść do wnętrza ich mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli

z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a spowodowali u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkując naruszeniem czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany

w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk za przestępstwo umyślne wymienione w art. 64 § 2 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw.

z art. 64 § 2 kk i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, a na podstawie art.

14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

VII. Uznał P. B. (1):

a) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XVIII aktu oskarżenia, z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu

z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie

i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła i ustala, że czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk za przestępstwo umyślne wymienione w art. 64 § 2 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

b) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XX aktu oskarżenia za winnego tego, że

w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., ustaloną osobą, która zmarła, T. K. (1) i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z pomocą

R. K. (1), po uprzednim włamaniu się poprzez przecięcie ogrodzenia na teren hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin

o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), przy czym czynu tego dopuścił się będąc uprzednio skazany w warunkach powrotu do przestępstwa określonego w art. 64 § 2 kk za przestępstwo umyślne wymienione w art. 64 § 2 kk i w ciągu pięciu lat od odbyciu łącznie kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej roku, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk;

i stwierdzając, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

VIII. Uznał P. B. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XIX aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2003 roku w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, która zmarła, T. K. (1) i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, używając nieustalonych podłużnych przedmiotów przypominających metalowe pręty, wziął udział w pobiciu S. K. (2), A. W. (1) i L. Z., gdzie pokrzywdzeni zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a S. K. (2) doznał obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7, zaś A. W. (1) i L. Z. obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

IX. Uznał P. B. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXI aktu oskarżenia za winnego tego, że w lipcu 2008 r. daty dziennej nieustalonej, w Tablicach woj. (...), usiłował udaremnić postępowanie karne prowadzone w stosunku do R. K. (1) w ten sposób, że usiłował nakłonić D. C. (2) do zmiany złożonych uprzednio wyjaśnień, proponując mu za to kwotę 20.000 złotych, lecz zamierzonego celu nie osiągnął z uwagi na to, że nie wzbudził u D. C. (2) zamiaru zmiany jego wyjaśnień to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk

w zw. z art. 239 § 1 kk i za to na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 239 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

X. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone w stosunku do P. B. (1) w pkt VI – IX wyroku kary pozbawienia wolności połączył

i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 6 (sześć) lat pozbawienia wolności**;

XI. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec P. B. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w dniach 23 i 24 października 2008r.;

XII. Uznał T. K. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXIV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu P. B. (1), ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, stosując przemoc w stosunku do A. W. (1) polegającą na biciu i skrępowaniu pokrzywdzonego, zabrali w celu przywłaszczenia samochód marki R. (...) nr rej. (...) -HU, wiertarkę, szlifierkę palniki, telefon komórkowy, butlę i inne przedmioty o łącznej wartości 50 tys. zł. na szkodę J. P. (1), przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XIII. Uznał T. K. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XXV z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie

i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła oraz wyeliminował z opisu czynu to, iż oskarżony działał w warunkach powrotu do przestępstwa określonych

w art. 64 § 1 kk opisanych w pkt XXIV aktu oskarżenia i czyn zakwalifikował z art. 279 § 1 kk i na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XIV. Uznał T. K. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXVI aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 30 listopada 2003 roku w R., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, która zmarła, P. B. (1) i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, używając nieustalonych podłużnych przedmiotów przypominających metalowe pręty, wziął udział w pobiciu S. K. (2), A. L. Z., gdzie pokrzywdzeni zostali narażeni na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a S. K. (2) doznał obrażeń ciała skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej dni 7, zaś A. W. (1) i L. Z. obrażeń skutkujących naruszeniem czynności narządów ciała na okres nie przekraczający dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat po odbyciu kary pozbawienia wolności

w wymiarze co najmniej sześciu miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 158 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

XV. Uznał T. K. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXVII aktu oskarżenia za winnego tego, że w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. P., D. C. (2), P. B. (1) i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z pomocą R. K. (1), po uprzednim włamaniu się poprzez przecięcie ogrodzenia na teren hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), dokonał kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XVI. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone w stosunku do T. K. (1) w pkt XII – XV wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XVII. Uznał P. K. za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXVIII aktu oskarżenia z tym, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła oraz ustalił, że oskarżony dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za umyśle przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XVIII. Uznał P. K. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XXIX i XXXI aktu oskarżenia z tym, że wyeliminował z opisu obu czynów to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła ustalił, że oskarżony dopuścił się tych czynów w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za umyśle przestępstwo podobne, to jest popełnienia dwóch przestępstw z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i i stwierdzając, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XIX. Uznał P. K. za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt XXX ppkt 1, 2, 3, 4, 5 i 6 aktu oskarżenia z tą zmianą, że:

- z opisu wszystkich czynów wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła,

- ustalił, że oskarżony dopuścił się wszystkich sześciu czynów w ciągu 5 lat po odbyciu kary pozbawienia wolności w wymiarze co najmniej 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne,

- w zakresie czynu z ppkt 2 ustalił, że wartość samochodu wynosiła 10.000 zł;

- w ramach czynu z ppkt 3 ustalił, że włamanie nastąpiło na posesję R. W., wartość skradzionego pojazdu wynosiła 32.000 zł, a wartość znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów 10.000 zł;

- z opisu czynów z ppkt 5 i 6 wyeliminował stwierdzenie, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z R. K. (1),

to jest popełnienia sześciu czynów z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk

i stwierdzając, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw.

z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności

i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XX. Na podstawie art. 85 kk oraz art. 91 § 2 kk orzeczone w stosunku do P. K. w pkt XVII – XIX wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XXI. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec P. K. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 04 grudnia 2007r. do dnia 28 maja 2008r.;

XXII. Uznał **W. M.** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXXII aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. P., P. B. (1), A. P., ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu dokonania zaboru mienia, przemocą polegającą na biciu rękoma i kopaniu J. i L. K. (2), usiłowali wejść do wnętrza ich mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli

z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a spowodowali u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkując naruszeniem czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk

w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności**

i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXIII. Uznał **K. W. (1)** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXXIII aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 8 grudnia 2001 roku

w P., woj. (...), działając wspólnie z w porozumieniu W. S. (1), ustaloną osobą, która zmarła i K. P., przy czym K. P. posługiwał się podobnie do noża niebezpiecznym przedmiotem

w postaci siekiery, używając przemocy wobec osób w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) uderzenie w twarz oraz uderzenia trzonkiem siekiery w plecy i w głowę, powodując u niego obrażenia min. w postaci rany w okolicy potylicznej głowy skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś ustalony mężczyzna, który zmarł uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz i przewrócił ja na posadzkę, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni zabrali z hurtowni spożywczej pieniądze w kwocie 5.000 zł na szkodę W. G., to jest popełnienia czynu

z art. 280 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności

i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXIV. Uznał K. W. (1) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXXIV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2004r. w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), ustaloną osobą, która zmarła, J. P. (2) oraz K. P. używając przemocy wobec E. M. i A. K. (1) przez przytrzymywanie i skrepowanie rąk E. M., zakneblowaniu jej ust, szarpanie i uderzenie w głowę A. K. (1), zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.495,38 złotych na szkodę R. K. (2), to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 280 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXV. Uznał K. W. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXV aktu oskarżenia z tym, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła, to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 280 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXVI. Uznał K. W. (1):

a) w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXXVI aktu oskarżenia za winnego tego, że w nocy z 2 na 3 września 2006 roku, w M., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą po uprzednim wyważeniu drzwi do blaszanego garażu, weszli do jego wnętrza, skąd zabrali w celu przywłaszczenia folię dachową, szlifierkę kątową, wiertarkę udarową, rynnę, haki, a z nie ogrodzonego terenu placu budowy zabrali blachę dachową w ilości 230 m², wszystko o łącznej wartości nie większej niż 13.000 złotych na szkodę G. B., to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk;

b) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXVII aktu oskarżenia z tym, że ustalił, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z J. P. (2) oraz inną osobą oraz, że sprawcy dostali się do wnętrza budynku przez wyważenie okna, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk ;

i stwierdzając, że oba przestępstwa zostały popełnione w krótkich odstępach czasu i w podobny sposób na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu za oba przestępstwa jedną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXVII. Uznał K. W. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XXXVIII aktu oskarżenia i kwalifikując czyn z art. 279 § 1 kk, na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXVIII. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk oraz art. 91 § 2 kk orzeczone w stosunku do K. W. (1) w pkt XXIII – XXVII wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 7 (siedmiu) lat pozbawienia wolności i grzywnę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XXIX. Uznał K. P. w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XXXIX aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 8 grudnia 2001 roku w P., woj. (...), działając wspólnie z w porozumieniu z K. W. (1), ustaloną osobą, która zmarła i W. S. (1), przy czym K. P. posługiwał się podobnie do noża niebezpiecznym przedmiotem w postaci siekiery, używając przemocy wobec osób w ten sposób, że K. P. zadał G. R. (1) uderzenie w twarz oraz uderzenia trzonkiem siekiery w plecy i w głowę, powodując u niego obrażenia m.in. w postaci rany w okolicy potylicznej głowy skutkujące naruszeniem czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni, zaś ustalony mężczyzna, który zmarł uderzył kilkakrotnie L. G. w twarz i przewrócił ja na posadzkę, co skutkowało naruszeniem czynności narządów jej ciała na okres powyżej 7 dni, zabrali z hurtowni spożywczej pieniądze w kwocie 5.000 zł na szkodę W. G., to jest popełnienia czynu z art. 280 § 2 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw. z art.

11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXX. Uznał K. P. w miejsce czynu opisanego w pkt XL aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2004r. w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z M. S. (1), ustaloną osobą, która zmarła, J. P. (2) oraz K. W. (1) używając przemocy wobec E. M. i A. K. (1) przez przytrzymywanie i skrepowanie rąk E. M., zakneblowaniu jej ust, szarpanie i uderzenie w głowę A. K. (1),

a K. P. dodatkowo posługując się nożem przez przystawienie go do szyi E. M., zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.495,38 złotych na szkodę R. K. (2), to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 280 § 2 kk i za to na podstawie art. 280 § 2 kk w zw.

z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda,;

XXXI. Uznał K. P. w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLI aktu oskarżenia za winnego tego, że w nocy z 27 na 28 listopada 2003 roku, w C., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z T. K. (1), ustaloną osobą, która zmarła, P. B. (1) i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, z pomocą R. K. (1), po uprzednim włamaniu się poprzez przecięcie ogrodzenia na teren hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...), dokonali kradzieży siedmiu beczek plastikowych o pojemności 200 litrów każda z zawartością jelit wieprzowych służących do wyrobu wędlin o łącznej wartości 14.275 złotych na szkodę R. S. (1), to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 ,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXXII. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 orzeczone w stosunku do K. P. w pkt XXIX – XXX wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 6 (sześciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XXXIII. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec K. P. kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie od dnia 26 lutego 2009 r. do dnia 25 września 2009r. oraz od dnia 17 października 2009 r. do dnia 30 listopada 2009r.;

XXXIV. Uznał **M. S. (1)** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLII aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 23 sierpnia 2004r. w B. woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu z K. W. (1), ustaloną osobą, która zmarła, J. P. (2) oraz K. P., używając przemocy wobec E. M. i A. K. (1) przez przytrzymywanie i skrepowanie rąk E. M., zakneblowaniu jej ust, szarpanie i uderzenie w głowę A. K. (1), zabrali w celu przywłaszczenia pieniądze w kwocie 145.495,38 złotych na szkodę R. K. (2), to jest popełnienia czynu wyczerpującego znamiona art. 280 § 1 kk i za to na podstawie art. 280 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXXV. Uznał M. S. (1) za winnego popełnienia czynu opisanego w pkt XLIII aktu oskarżenia i kwalifikując czyn z art. 279 § 1 kk na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1 ,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

XXXVI. Na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 i 2 kk orzeczone w stosunku do M. S. (1) w pkt XXXIV i XXXV wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XXXVII. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec M. S. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 25 lipca 2007r. do dnia 07 maja 2008r.;

XXXVIII. Uznał **W. P.** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLIV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dacie dziennej nieustalonej pomiędzy 1 a 8 grudnia 2001r. w P., przewidując i godząc się na to, że ustalona osoba, która zmarła i K. P. dokonają przestępstwa rozboju w mieszczącej się w P. hurtowni spożywczej należącej do W. G., udzielił im pomocy

w popełnieniu przestępstwa w ten sposób, że przekazał K. P. informacje dotyczące miejsca przechowywania pieniędzy, czym ułatwił sprawcom popełnienie przestępstwa, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 3 kk w zw. z art.

280 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art.

33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XXXIX. Na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk wykonanie orzeczonej wobec W. P. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 (trzech) lat;

XL. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec W. P. kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 10 i 11 czerwca 2008r. w liczbie 2 (dwóch) dni i uznał grzywnę za uiszczoną w wymiarze 4 (czterech) stawek dziennych;

XLI. Uznał **P. P.** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLV aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie w porozumieniu W. M., P. B. (1), A. P., ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu dokonania zaboru mienia, przemocą polegającą na biciu rękoma i kopaniu J. L. K. (2), usiłowali wejść do wnętrza ich mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a spowodowali

u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkując naruszeniem czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, przy czym czynu tego dopuścił się działając w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne to jest popełnienia czynu

z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

w zw. z art. 64 § 1 kk i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 §

1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu **karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XLII. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec P. P. kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia w dniach 10 i 11 czerwca 2008r.

XLIII. Uznał **A. P.** w miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLVI aktu oskarżenia za winnego tego, że w dniu 29 sierpnia 2003 r., w R., woj. (...), działając wspólnie w porozumieniu z P. P., P. B. (1), W. M., ustaloną osobą, która zmarła i ustaloną osobą, co do której wyłączono materiały do odrębnego postępowania, w celu dokonania zaboru mienia, przemocą polegającą na biciu rękoma i kopaniu J. L. K. (2), usiłowali wejść do wnętrza ich mieszkania, lecz zamierzonego celu nie osiągnęli z uwagi na zdecydowaną obronę pokrzywdzonych oraz zaalarmowanie Policji, przy czym narazili pokrzywdzonych na bezpośrednie niebezpieczeństwo uszkodzenia ciała na czas powyżej 7 dni, a spowodowali

u wymienionych obrażenia ciała w postaci licznych zasinień ciała, skutkując naruszeniem czynności narządów ciała na czas nie dłuższy niż 7 dni, to jest popełnienia czynu z art. 13 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zb. z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i na podstawie wskazanych przepisów skazał go, a na podstawie art. 14 § 1 kk w zw. z art. 280 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 60 § 2 kk w zw. z art. 60 § 6 pkt 3 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu **karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;**

XLIV. Uznał **G. Z. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt XLVII aktu oskarżenia z tą zmianą, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła

i ustala, że czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk

w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę **1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;**

XLV. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec G. Z. (1) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniach 10 i 11 czerwca 2008r.

XLVI. Uznał **R. K. (1)** w miejsce czynów zarzucanych mu w pkt XLVIII ppkt 1-4 aktu oskarżenia za winnego tego, że:

1) w dacie bliżej nieustalonej w lipcu 2004r., przed nocą z 27 na 28 lipca 2004r.

w R. chcąc, aby inna ustalona osoba, która zmarła dokonała kradzieży

z włamaniem samochodu marki M. (...) nakłonił ją do tego, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk;

2) w dacie bliżej nieustalonej na przełomie 2004 i 2005r., przed nocą z 18 na 19 stycznia 2005r. w R. chcąc, aby inne osoby dokonały kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) nakłonił ich do tego, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw. z art. 279 § 1 kk;

3) w dacie bliżej nieustalonej na początku 2005r., przed nocą z 01 na 02 lutego 2005r. w R. chcąc, aby inne osoby dokonały kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) nakłonił je do tego, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw.

z art. 279 § 1 kk;

4) w dacie bliżej nieustalonej na początku 2005r., przed nocą z 07 na 08 lutego 2005r. w R. chcąc, aby inne osoby dokonały kradzieży z włamaniem samochodu marki M. (...) nakłonił je do tego, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 2 kk w zw.

z art. 279 § 1 kk; i za każdy z tych czynów na podstawie art. 18 § 2 kk w zw.

z art. 279 § 1 kk skazał go, a stwierdzając, że czyny te popełnione zostały w podobny sposób w krótkich odstępach czasu, na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk w zw. z art. 91 § 1 kk wymierzył mu jedną karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 200 (dwieście) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda;

XLVII. W miejsce czynu zarzucanego mu w pkt XLIX aktu oskarżenia uznał R. K. (1) za winnego tego, że w dacie bliżej nieustalonej w listopadzie 2003r., przed nocą z 27 na 28 listopada 2003 roku, w R., nakłonił ustaloną osobę, która zmarła do kradzieży jelił wieprzowych z terenu hurtowni (...) mieszczącej się przy ul. (...) w C. i pomógł w jego popełnieniu wskazując miejsce kradzieży i obiecując przyjąć skradziony towar, to jest popełnienia czynu z art. 18 § 2 i 3 kk w zw. z art. 278 § 1 kk i za to na podstawie art. 19 § 1 kk w zw. z art. 278 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 50 (pięćdziesiąt) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda;

XLVIII. W miejsce czynu zarzucanego w pkt L aktu oskarżenia uznał R. K. (1) za winnego tego, że:

a) we wrześniu 2004r. w okresie bliżej nieustalonym posiadał broń palną

w postaci pistoletu P – 64, to jest popełnienia czynu z art. 263 § 1 kk i za to na podstawie art. 263 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

b) we wrześniu 2004r. w dacie bliżej nieustalonej handlował bronią palną w ten sposób, że sprzedał ustalonej osobie, która zmarła pistolet P – 64, to jest popełnienia czynu z art. 263 § 1 kk i za to na podstawie art. 263 § 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

XLIX. Uznał R. K. (1) za winnego czynu zarzucanego mu w pkt LI aktu oskarżenia, z tym, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony nabył pojazd od D. C. (2) wskazując w to miejsce, że nabył go od ustalonej osoby która zmarła, to jest popełnienia czynu z art. 291 § 1 kk i za to na podstawie art. 291 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda;

L. Na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 i 2 kk i art. 91 § 2 kk orzeczone wobec R. K. (1) w pkt XLVI – XLIX wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu **karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i grzywnę 250 (dwieście pięćdziesiąt) stawek dziennych po 40 (czterdzieści) złotych każda;**

LI. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec R. K. (3) kary pozbawienia wolności zaliczył okres jego rzeczywistego pozbawienia wolności w tej sprawie w okresie od 09 czerwca 2008r. do 22 sierpnia 2008r.;

LII. Uznał **J. W. (1)** za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w pkt LII aktu oskarżenia, z tym, że wyeliminował z opisu czynu to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła, to jest popełnienia czynu z art. 279 § 1 kk i za to na podstawie art. 279 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 50 stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

LIII. Uznał J. W. (1) za winnego popełnienia czynów opisanych w pkt LIII ppkt 1, 2, 3 aktu oskarżenia z tą zmianą, że:

- z opisu wszystkich czynów wyeliminował to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z D. C. (2) wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą która zmarła,

- z opisu czynów z ppkt 2 i 3 wyeliminował to, że oskarżony działał wspólnie i w porozumieniu z T. J. wskazując w to miejsce, że działał wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą

- w ramach czynu z ppkt 2 ustalił, że włamanie nastąpiło na posesję R. W., wartość skradzionego pojazdu wynosiła 32.000 zł, a wartość znajdujących się w jego wnętrzu przedmiotów 10.000 zł;

to jest popełnienia trzech czynów z art. 279 § 1 kk i stwierdzając, że czyny te zostały popełnione w podobny sposób w krótkich odstępach czasu na podstawie art.

279 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 33 § 1,2 i 3 kk wymierzył mu jedną karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;

LIV. Na podstawie art. 85 kk oraz art. 91 § 2 kk orzeczone w stosunku do w pkt LII i LIII wyroku kary połączył i wymierzył oskarżonemu J. W. (1) **karę łączną 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i grzywnę 100 (sto) stawek dziennych po 30 (trzydzieści) złotych każda;**

LV. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec J. W. (1) kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 04 grudnia 2007r. do dnia 21 maja 2008r.;

LVI. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego T. K. (1) za czyn przypisany mu w pkt XIV wyroku i wobec oskarżonego P. B. (1) za czyn przypisany mu w pkt VIII wyroku środek karny w postaci zapłaty na rzecz S. K. (2) (PESEL (...)) zadośćuczynienia za doznaną przez niego krzywdę w kwocie po 3000 (trzy tysiące) złotych;

LVII. Na podstawie art. 44 § 2 kk orzekł wobec T. K. (1) za czyn przypisany mu w pkt XIII wyroku środek karny w postaci przepadku metalowego wyciągacza do gwoździ o długości 59 cm;

LVIII. Zasądził od Skarbu Państwa tytułem nieuiszczonego wynagrodzenia za obronę z urzędu:

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. K. N. kwotę 9446,40 zł (dziewięć tysięcy czterysta czterdzieści sześć 40/100) za obronę oskarżonych P. B. (1), J. W. (1) i T. K. (1);

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. W. K. (1) w R. kwotę 7970,40 zł (siedem tysięcy dziewięćset siedemdziesiąt 40/100) za obronę oskarżonych A. P. i W. S. (1);

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. J. G. w R. kwotę 5461,20 zł za obronę oskarżonego K. P.;

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. G. W. w R. kwotę 5461,20 zł za obronę oskarżonego W. P.;

- na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. E. L. w R. kwotę 5461,20 zł za obronę oskarżonego M. S. (1);

LIX. Zasądził od oskarżonych: W. P., P. K., W. M., K. P., P. B. (1), M. S. (1), P. P., G. Z. (1), R. K. (1) i J. W. (1) na rzecz Skarbu Państwa kwoty po 500 (pięćset) złotych tytułem części wydatków, zwalniając ich na podstawie art. 624 § 1 kpk od opłat i wydatków w pozostałej części; podstawie art. 624 § 1 kpk zwolnił oskarżonych W. S. (1), T. K. (1), A. P. i K. W. (1) od ponoszenia kosztów sądowych; wydatkami ponad zasądzone kwoty obciążył Skarb Państwa.

Od opisanego wyżej wyroku apelacje wnieśli obrońcy oskarżonych K. W. (1), W. M., K. P., W. S. (1), P. P., R. K. (1), W. P., P. K., M. S. (1), J. W. (1), P. B. (1).

Obrońca oskarżonego **K. W. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. na podstawie art. 438 pkt 3 Kodeksu postępowania karnego dokonanie błędnego ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez przyjęcie, iż K. W. (1) w okresie od 21 do 24 sierpnia 2004 r. nie przebywał na Ukrainie, a tym samym dopuścił się popełnienia przestępstwa w B. podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, w szczególności w postaci autentycznych pieczęci Ukraińskiej Straży Granicznej znajdujących się w paszporcie oskarżonego, jednoznacznie wskazuje na jego nieobecność na terytorium Polski;

II. na podstawie art. 438 pkt 3 Kodeksu postępowania karnego dokonanie błędnego ustalenia faktycznego, przyjętego za podstawę orzeczenia, mającego wpływ na jego treść poprzez uznanie za wiarygodne zeznań D. C. (2) podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, iż jego zeznania nie mogą zostać uznane za wiarygodne;

III. na podstawie art. 438 pkt 2 obrazę przepisów postępowania w postaci art.

7 Kodeksu postępowania karnego, mającą wpływ na treść orzeczenia, poprzez naruszenie zasad prawidłowego rozumowania w postaci uznania za udowodnionego faktu głównego w oparciu o przerwane i niepełne wnioski poszlakowe podczas dokonywanej oceny zgromadzonego

w sprawie materiału dowodowego zwłaszcza w odniesieniu do pieczęci Ukraińskiej Straży Granicznej znajdujących się w paszporcie oskarżonego.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **W. M.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego:

a) art. 4,7 i 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na bezkrytycznym daniu wiary wyjaśnieniom współoskarżonych D. C. (3) i A. P. podczas gdy ich zeznania nie są potwierdzone innymi dowodami, nie są spontaniczne, są złożone

w bardzo odległym czasie od zdarzeń, nie są konsekwentne i stanowcze, są wyrazem osobistego zainteresowania współoskarżonych, celem uzyskania wynegocjowanej jak najniższej kary, przerzuceniem winy na inne osoby, umniejszeniem stopnia własnego zawinienia, pochodzą od przestępców obeznanymi z mechanizmami procesu karnego,

b) art. 4,5 § 2, 92 i 424 kpk poprzez:

- dokonanie analizy materiału dowodowego w sposób wybiórczy i niekorzystny dla oskarżonego, przy braku w uzasadnieniu motywów dyskwalifikacji wyjaśnień współoskarżonego P. P., zeznań świadków i dokumentów dla oskarżonego korzystnych, szczególnie zeznań lekarza R. G. (1) i dokumentacji medycznej sporządzonej przez niego, w sytuacji gdy dowód ten przemawia a tym, że w dacie 29 sierpnia 2003 r. współoskarżony P. P. nie był w stanie popełnić zarzucanego mu przestępstwa (na szkodę małżeństwa K.), przestępstwa rzekomo popełnionego wspólnie z oskarżonym M. bo przebył w tym dniu odtrucie alkoholowe, w godzinach popołudniowych, z tego powodu nie był w stanie dokonywać rozboju na kimkolwiek.

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony W. M. popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

zmianę wyroku w stosunku do oskarżonego W. M. i wydanie wyroku uniewinniającego go od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem zgromadzenia pełnego materiału dowodowego.

Obrońca oskarżonego **K. P.** zaskarżył powyższy wyrok zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na jego treść, a w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez oparcie wyroku wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego bez należytego umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, to jest przez bezkrytyczne przyjęcie zeznań D. J. P. jako podstawy odpowiedzialności K. P. sytuacji gdy należało je oceniać ze szczególną ostrożnością z uwagi na poprzednie konflikty wymienionych z K. P.;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że oskarżony popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie K. P. od popełnienia zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego **W. S. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie :

- art. 7, 410 kpk, polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zasady oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach D. C. (2) i uczynienie z nich podstawowego dowodu mającego świadczyć o winie W. S. (1) a pominięcie wszelkich dowodów świadczących o jego niewinności w sytuacji gdy D. C. (1) miał cel w pomawianiu innych osób;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że W. S. (5) dopuścił się zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, w sytuacji gdy inne przeprowadzone dowody w niniejszej sprawie nie uprawniały do powyższych ustaleń;

III. naruszenie art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 424 § 1 kpk poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego poprzez przypisanie czynów rozboju w sytuacji gdy nie było wystarczających dowodów stanowiących o winie oskarżonego S..

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **P. P.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę prawa procesowego:

a) art. 4, 7 i 410 kpk poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na bezkrytycznym daniu wiary wyjaśnieniom współoskarżonych D. C. (2) i A. P. podczas gdy ich zeznania nie są potwierdzone innymi dowodami, nie są spontaniczne, są złożone w bardzo odległym czasie od zdarzeń, nie są konsekwentne i stanowcze, są wyrazem osobistego zainteresowania współoskarżonych, celem uzyskania wynegocjowanej jak najniższej kary, przerzuceniem winy na inne osoby, umniejszeniem stopnia własnego zawinienia, pochodzą od przestępców obeznanych z mechanizmami procesu karnego,

b) art. 4, 5 § 2, 92 i 424 kpk poprzez:

- dokonanie analizy materiału dowodowego w sposób wybiórczy i niekorzystny dla oskarżonego, przy braku w uzasadnieniu motywów dyskwalifikacji zeznań świadków i dokumentów dla oskarżonego korzystnych, szczególnie lekarza R. G. (1) i dokumentacji medycznej sporządzonej przez niego, w sytuacji gdy dowód ten przemawia za tym, że w dacie 29 sierpnia 2003 r. oskarżony P. P. nie był w stanie popełnić zarzucanego mu przestępstwa (na szkodę małżeństwa K.) bo przebył w tym dniu odtrucie alkoholowe, w godzinach popołudniowych, z tego powodu nie był w stanie podejmować jakiegokolwiek wysiłku, tym bardziej nie był w stanie dokonywać rozboju na kimkolwiek,

- rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, szczególnie wpływu zabiegu detoksykacji na jego możliwości fizyczne, dodatkowo w sytuacji gdy ustalenia te wymagały wiedzy specjalistycznej, ewentualnej opinii biegłego,

- zaniechanie dopuszczenia, z urzędu, dowodu z opinii biegłego, dla ustalenia czy oskarżony bezpośrednio po zabiegu odtrucie alkoholowego był w stanie popełnić zarzucane mu przestępstwo;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony P. P. popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

Zmianę wyroku w stosunku do oskarżonego P. P. i wydanie wyroku uniewinniającego go od zarzucanego mu czynu ewentualnie o uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania celem zgromadzenia pełnego materiału dowodowego.

Obrońca oskarżonego **R. K. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie prawa procesowego mające wpływ na treść wyroku, a polegające na obrazie art.:

- 5 § 2 kpk i 7 kpk w przypadku, gdy interpretacja wątpliwych pomówień D. C. (2) na niekorzyść oskarżonego doprowadziła do dowolnej oceny materiału dowodowego;

- art. 9 § 1 i 167 kpk w przypadku, gdy Sąd nie przesłuchał A. M. (2) oraz nie wyjaśnił skorzystania przez M. C. (1) z dobrodziejstwa art.

60 § 3 i 4 w sprawie przeciwko oskarżonemu M., p.s. M., pozostawiając bez wyjaśnienia istotne okoliczności, a mianowicie:

- czy była rozmowa, w której uczestniczył K. i C. w przedmiocie kradzieży jelit z (...)M.,

- czy istotnie pominięto wyjaśnienia D. C. składane przeciwko oskarżonemu M. w oparciu o art. 60 § 3 kk i przestępstwa popełnione z innymi osobami;

2. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść wyroku, a polegający na uznaniu, że:

- K. zaproponował B. kradzież jelit z przedsiębiorstwa (...) w C.,

- samochody kradzione były na zlecenie R. K. (1) i K. je wskazywał,

K. pojechał z C. do S. i pokazywał samochody, jakie go interesują,

- K. przekazał C. urządzenia do uruchamiania samochodów,

- w sprawie bliżej nieokreśloną rolę pełni O. K.,

- R. K. (1) posiadał i sprzedał D. C. (2) pistolet P-64,

- D. C. (1) jest osobą wiarygodną, z uwagi na swoją konsekwencję i szczególności.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do R. K. (1) uniewinnienie go od wszystkich zarzuconych czynów, ewentualnie

2. uchylenie wyroku w stosunku do R. K. (1) i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu.

Obrońca oskarżonego **W. P.** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wydanego wyroku, a mianowicie art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk i art. 424 § 1 pkt 1 kpk poprzez oparcie wyroku wyłącznie na dowodach niekorzystnych dla oskarżonego bez należytego umotywowania takiego stanowiska w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, w szczególności:

- nieuwzględnienie zeznań świadków w tym S. S. (4), M. C. (2), G. R. (1), W. G., L. G. potwierdzających wersję W. P. odnośnie braku obserwowania przez oskarżonego wnętrza hurtowni w tym miejsca przechowywania pieniędzy i nie rozpytywania właścicieli bądź pracowników hurtowni o wysokość utargów w czasookresie poprzedzającym popełnienie przestępstwa;

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia przez uznanie, że oskarżony popełnił zarzucany mu aktem oskarżenia czyn jak również błąd w ustaleniach faktycznych poprzez niezasadne przyjęcie, iż informacje o rozmieszczeniu pomieszczeń w hurtowni, miejsce przechowywania pieniędzy, liczbie zatrudnionych w przedsiębiorstwie osób mogły ułatwić w jakikolwiek sposób sprawcom dokonanie rozboju podczas gdy w

rzeczywistości informacje takie były powszechnie znane z uwagi na fakt, iż hurtownia pełniła rolę sklepu spożywczego i każdy w tym sprawcy mogli dokonać uprzedniego rozpoznania w tym zakresie.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie W. P. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

ewentualnie

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego **P. K.** zaskarżył wyrok w części skazującej oskarżonego zarzucając:

I. w zakresie dotyczącym pkt XVII sentencji zaskarżonego wyroku tj. zarzutu popełnienia rozboju na osobie A. M. (1):

1. na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku,

a mianowicie naruszenie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk – poprzez niepełną, wybiórczą i dowolną ocenę przeprowadzonych dowodów osobowych tj. zeznań pokrzywdzonego – A. M. (1), świadka L. S. oraz wyjaśnień D. C. (2) i oskarżonego P. K. oraz T. J., przez to nie rozważenie sprzeczności zachodzących między tymi dowodami oraz wynikających z nich szeregu niedających się usunąć wątpliwości, co skutkowało błędnym ustaleniem – opartym głównie na pomówieniach

i domniemaniach – iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść, polegające na dowolnym ustaleniu, że oskarżony działając wspólnie

i w porozumieniu z T. J. oraz ustaloną osobą, która zmarła, dokonał rozboju na osobie A. M. (1),

w ten sposób, że po użyciu przemocy wobec pokrzywdzonego, polegającej na wyciągnięciu go z samochodu i kopaniu, zabrał na jego szkodę samochód marki M. (...), telefon komórkowy i inne przedmioty o łącznej wartości 55 tys. zł, w sytuacji gdy:

- z opisu sprawców rozboju przedstawionego przez pokrzywdzonego wynika, że pierwszy ze sprawców był młodym szczupłym chłopakiem

w wieku ok. 18 lat, natomiast drugi był mocnej budowy ciała

z charakterystycznie rozwiniętą szczęką, które to w żaden sposób nie korelują z wyglądem oskarżonego P. K.,

- opis kominiarek używanych przez sprawców rozboju dokonany przez pokrzywdzonego oraz D. C. (2) również wyklucza, aby

w przedmiotowym zdarzeniu uczestniczył P. K., gdyż charakterystyczne kominiarki z wycięciem otworów jedynie na oczy używane były w napadzie na kantor w sierpniu 2004 r. w D. oraz w napadzie rabunkowym dokonanym w kopalni piasku w R., podczas gdy w składach osobowych obu tych zdarzeń nie uczestniczył oskarżony P. K.;

II. w zakresie dotyczącym pkt XVIII sentencji zaskarżonego wyroku dotyczącego zarzutów opisanych w pkt XXIX i XXXI aktu oskarżenia:

1. na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku,

a mianowicie naruszenie art. 4, 7, 410 i 424 pkt 1 i 2 kpk – poprzez:

- oparcie ustaleń faktycznych na dowolnych, nielogicznych, niezgodnych z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego wyjaśnieniach współoskarżonego D. C. (2), które to nie znajdują potwierdzenia w zebranym w sprawie materiale dowodowym

a ponadto pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami współoskarżonych: J. W. (1), P. K., M. K.;

- w zakresie dotyczącym kradzieży z włamaniem do budynku firmy (...), dokonanie ustaleń sprzecznych z zasadami logiki

i doświadczenia życiowego, gdyż nie jest możliwym, aby zabór 94 sztuk opon zimowych, 26 sztuk opon letnich, 7 sztuk alufelg, 4 sztuk felg stalowych, 5 opakowań oleju silnikowego o poj. 4l, 2 kołpaki oraz urządzenia zbieżności kół i klucza pneumatycznego, mógł odbyć się przy pomocy samochodu osobowego marki A. (...), lub O. (...), czy też B., jak również jakiegokolwiek samochodu (...), z uwagi na znacznie mniejszą pojemność tychże samochodów w stosunku do ilości przywłaszczonych przedmiotów, co skutkowało błędnym ustaleniem – opartym głównie na pomówieniach i domniemaniach – iż oskarżony dopuścił się zarzucanych mu czynów;

- oraz sporządzenie uzasadnienia wyroku w sposób uniemożliwiający ustalenie toku rozumowania Sądu w zakresie ustaleń w jaki sposób skradzione przedmioty zostały wywiezione z miejsca zdarzenia, a tym samym kontrolę odwoławczą zaskarżonego wyroku;

III. W zakresie dotyczącym pkt XIX sentencji zaskarżonego wyroku dotyczącego zarzutów opisanych w pkt XXX ppkt 1,2,3,4,5 i 6 aktu oskarżenia:

1. na podstawie art. 427 § 2 oraz art. 438 pkt 2 kpk zarzucił obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wyroku,

a mianowicie naruszenie art. 4, 5 § 2, 7, 410 i 424 § 1 pkt 1 kpk – poprzez oparcie ustaleń faktycznych na dowolnych, nielogicznych, wewnętrznie sprzecznych, niekonsekwentnych oraz niezgodnych

z zasadami prawidłowego rozumowania i doświadczenia życiowego, wyjaśnieniach współoskarżonego D. C. (2), które to nie znajdują potwierdzenia w zebranych w sprawie materiale dowodowym,

a ponadto pozostają w sprzeczności z wyjaśnieniami współoskarżonych: J. W. (1), P. K., T. J., R. K. (1), J. P. (2) i zeznań M. C. (3), co skutkowało błędnym ustaleniem – opartym głównie na pomówieniach

i domniemaniach – iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu;

2. na podstawie art. 438 pkt 3 kpk błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku, które miały wpływ na jego treść,

w zakresie znamion strony podmiotowej, polegające na dowolnym ustaleniu, że oskarżony działając wspólnie i w porozumieniu z ustaloną osobą, która zmarła oraz innymi osobami objętymi aktem oskarżenia, miał świadomość uczestniczenia w przestępstwach objętych zarzutami

w pkt XXX ppkt 1,2,3,4,5 i 6 aktu oskarżenia, w sytuacji gdy:

- z wyjaśnień oskarżonego P. K. wynika, że nie miał świadomości tego, dokąd i w jakim celu woził D. C. (2),

a zgoda na wyjazdy spowodowana była strachem przed spełnieniem gróźb ze strony współoskarżonego,

IV. w przypadku nie podzielenia przez Sąd ad quem, powyższych zarzutów, na podstawie art. 438 pkt 4 kpk zarzucił rażąco niewspółmiernie surowy wymiar kary wymierzonej oskarżonemu, albowiem kara 4 lat pozbawienia wolności jest nieadekwatna do stopnia winy oraz nieuzasadniona względami zapobiegawczymi i wychowawczymi kary.

Zaskarzając powyższy wyrok wniósł o:

- uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji,

- ewentualnie w drodze ostrożności procesowej wniósł o zmianę wyroku poprzez złagodzenie kary wymierzonej oskarżonemu.

Obrońca oskarżonego **M. S. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania mające istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, a mianowicie:

- art. 7 kpk przez uznanie za wiarygodne w całości wyjaśnień D. C. (2) oraz zeznań świadka J. P. (2) obciążających M. S. (1) udziałem w napadzie na kantor wymiary walut w miejscowości B. sytuacji gdy zarówno wyjaśnienia nieżyjącego już współoskarżonego

i zeznania świadka są ze sobą sprzeczne, brak im spójności, wzajemnie się wykluczają zatem powinny zostać ocenione z dużą ostrożnością;

- art. 7 kpk przez uznanie wyjaśnień M. S. (1), który nie przyznawał się do winy, za niewiarygodne w całości, w sytuacji gdy od początku toczącego się postępowania były one spójne i konsekwentne, a w konfrontacji z pozostałym materiałem dowodowym winny spotkać się z pozytywną oceną Sądu;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że M. S. (1) dopuścił się kradzieży z włamaniem w miejscowości O., w sytuacji gdy brak było materiału dowodowego w sprawie pozwalającego poczynić takie ustalenia, zeznania P. D. (2) nie zostały na rozprawie ujawnione, jak sam Sąd wskazuje na karcie 74 swojego uzasadnienia, poza tym zeznania P. D. (2) obciążające M. S. (1) były nieprawdziwe, gdyż złożone pod wpływem obawy o rodzinę.

Zarzucił:

- rażąco niewspółmierność kary wymierzonej oskarżonemu M. S. (1) przez wymierzenie niewspółmiernie wysokiej kary w stosunku do pozostałych oskarżonych chociażby P. K. czy T. K. (1), którzy zostali skazani na kary stosunkowo łagodne w porównaniu z wielością zarzucanych im czynów i poza tym kwalifikowanych dodatkowo z art. 64 § 1 kk.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

Zmianę wyroku w zaskarżonej części i uniewinnienie oskarżonego M. S. (1) od popełnienia obu zarzucanych mu czynów.

Obrońca oskarżonego **J. W. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7, 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zasady oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach D. C. (2) i uczynienie z nich podstawowego dowodu, mającego świadczyć o winie oskarżonych P. B. (1) i J. W. (1) w zakresie przypisanych im wyrokiem przestępstw, mimo istotnych wątpliwości w tym zakresie, wynikających z uwzględnienia pozycji procesowej D. C. (2) liczącego na zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z ujawnieniem licznych przestępstw i osób współdziałających z nim w ich popełnieniu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżeni P. B. (1) i J. W. (1) dopuścili się zarzucanych im czynów, w sytuacji, gdy podstawowym dowodem na powyższe są wyjaśnienia D. C. (2), które w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zasługują na wiarę,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony P. B. (1) dopuścił się czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę A. W. (2), podczas gdy zeznania A. W. nie pozwalają na powyższe ustalenia,

4) rażąco niewspółmierny wymiar kary łącznej, polegający na wymierzeniu oskarżonemu P. B. (1) kary 6-ciu lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa i całościowa ocena całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary przemawia za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego,

5) rażąco niewspółmierny wymiar kary łącznej, polegający na wymierzeniu oskarżonemu J. W. (1) kary 1 roku i 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa i całościowa ocena całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary przemawia za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego i warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres próby 5-ciu lat.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów,
- ewentualnie wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kręgu osób pokrzywdzonych przestępstwem przypisanym P. B. (1) w pkt VIII wyroku A. W. (2), zmianę orzeczenia o karze łącznej wobec P. B. (1) poprzez wydatne złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności, zmianę orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wobec J. W. (1) poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 5-ciu lat,
- ewentualnie wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego **P. B. (1)** zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1) obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie:

- art. 7, 410 kpk polegającą na naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów i zasady oparcia wyroku na całokształcie okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej poprzez oparcie rozstrzygnięcia na wyjaśnieniach D. C. (2) i uczynienie z nich podstawowego dowodu, mającego świadczyć o winie oskarżonych P. B. (1) i J. W. (1) w zakresie przypisanych im wyrokiem przestępstw, mimo istotnych wątpliwości w tym zakresie, wynikających z uwzględnienia pozycji procesowej D. C. (2) liczącego na zastosowanie wobec niego instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary w związku z ujawnieniem licznych przestępstw i osób współdziałających z nim w ich popełnieniu;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżeni P. B. (1) i J. W. (1) dopuścili się zarzucanych im czynów, w sytuacji, gdy podstawowym dowodem na powyższe są wyjaśnienia D. C. (2), które w świetle zgromadzonego materiału dowodowego, a przede wszystkim zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, nie zasługują na wiarę,

3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść a polegający na nieuzasadnionym przyjęciu, że oskarżony P. B. (1) dopuścił się czynu z art. 158 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk na szkodę A. W. (1), podczas gdy zeznania A. W. nie pozwalają na powyższe ustalenia,

4) rażąco niewspółmierny wymiar kary łącznej, polegający na wymierzeniu oskarżonemu P. B. (1) kary 6-ciu lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa i całościowa ocena całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary przemawia za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego,

5) rażąco niewspółmierny wymiar kary łącznej, polegający na wymierzeniu oskarżonemu J. W. (1) kary 1 roku i 6-ciu miesięcy pozbawienia wolności, w sytuacji gdy prawidłowa i całościowa ocena całokształtu okoliczności mających wpływ na wymiar kary przemawia za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego i warunkowym zawieszeniem wykonania orzeczonej kary na okres próby 5-ciu lat.

Zaskarżając powyższy wyrok wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonych od popełnienia zarzucanych im czynów,

- ewentualnie o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kręgu osób pokrzywdzonych przestępstwem przypisanym P. B. (1) w pkt VIII wyroku A. W. (1), zmianę orzeczenia o karze łącznej wobec P. B. (1) poprzez wydatne złagodzenie kary łącznej pozbawienia wolności, zmianę orzeczenia o karze łącznej pozbawienia wolności wobec J. W. (1) poprzez warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności na okres próby 5-ciu lat,

- ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w Lublinie zważył, co następuje: wszystkie apelacje są niezasadne i to w stopniu oczywistym.

Przed przystąpieniem do oceny wniesionych środków odwoławczych, w celu zachowania przejrzystości wywodów i uniknięcia powtórzeń, Sąd A. pierwszej kolejności, z uwagi na tożsamość zarzutów podniesionych w poszczególnych apelacjach, odniesie się do nich łącznie. W dalszej części swego uzasadnienia zajmie się natomiast tymi wszystkimi kwestiami, które są charakterystyczne dla poszczególnych apelacji (w tym zakresie każda z nich zostanie omówiona oddzielnie).

Wydaje się, iż dokładne omówienie powodów uznania wniesionych w sprawie apelacji za bezzasadne w stopniu oczywistym winno poprzedzać spostrzeżenie natury ogólnej – tak dotyczące istoty oraz funkcji postępowania odwoławczego, jak też warunków uznania, w tymże postępowaniu, skuteczności podniesionych w apelacjach zarzutów: obrazy przepisów prawa procesowego i błędu w ustaleniach faktycznych, a więc takich, które przede wszystkim w niniejszym postępowaniu w apelacjach są podnoszone.

Oczywistym jest, że nie da się dokonywać oceny przyczyn odwoławczych według jakichkolwiek kryteriów większego lub mniejszego ciężaru gatunkowego jednej przyczyny w stosunku do drugiej. Nie ulega jednak – jak się zdaje – wątpliwości, że obraza przepisów prawa procesowego jest centralnym zarzutem odwoławczym z kilku powodów:

1. uchybienie procesowe może być popełnione na tle stosowania bez mała każdego przepisu zawartego w Kodeksie postępowania karnego, choć nie każde może mieć wpływ na treść wyroku;
2. uchybienia natury procesowej mogą być i zazwyczaj są przyczyną innego uchybienia, a mianowicie błędu w ustaleniach faktycznych.

Rola sądu odwoławczego sprowadza się natomiast (przede wszystkim) do skontrolowania prawidłowości orzeczenia sądu I instancji. Sąd ten dokonując, w granicach środka odwoławczego, kontroli prawidłowości ustaleń faktycznych i oceny dowodów zobowiązany jest sprawdzić jedynie czy przekonanie sądu I instancji wysnute zostało z wszechstronnej oceny całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej i czy przy ocenie dowodów uwzględnione zostały wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz czy rozumowanie tegoż sądu jest rozumowaniem poprawnym pod względem logicznym (czy nie zawiera sprzeczności, niekonsekwencji i dwuznaczności). Jeśli spełnione zostały te kryteria i warunki to nie ma podstaw do kwestionowania zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Kontrolę rozumowania sądu I instancji umożliwia uzasadnienie orzeczenia. Lektura pisemnych motywów zaskarżonego orzeczenia, w konfrontacji z zebrany materiałem dowodowym, który wprawdzie jest obszerny ale ma prostą i jednoznaczną wymowę, a zatem nie jest nazbyt skomplikowany do oceny i rekonstrukcji na jego podstawie przebiegu wypadków, pozwala na aprobatę, co do zasady, zapadłego rozstrzygnięcia.

Obrońcy wszystkich oskarżonych, w ramach zarzutu obrazy art. 7 i 410 kpk, zarzucają sądowi I instancji nienależyte rozważenie i ocenienie wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. C. (2), który to dowód stanowił główną podstawę poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych. Wywodzą, że w efekcie tego uchybienia doszło do poczynienia

wadliwych, bo stwierdzających winę oskarżonych, co do popełnienia przypisanych im zaskarżonym wyrokiem przestępstw, ustaleń faktycznych.

Przedstawione na poparcie tego zarzutu racje nie zyskały tymczasem aprobaty sądu apelacyjnego, jako że w optyce argumentów przedstawionych przez sąd I instancji był on uprawniony do obdarzenia wiarą wyjaśnień złożonych przez oskarżonego D. C. (2). W zaprezentowanym procesie rozumowania, który doprowadził tenże sąd do takiej konkluzji, nie można doszukać się dowolności, błędu co do faktu, logiki, jak też sprzeczności z zasadami doświadczenia życiowego.

Faktem jest, że jest to w przeważającym zakresie główny a niejednokrotnie jedyny dowód obciążający oskarżonych, tym niemniej, w ocenie sądu odwoławczego, wystarczający dla formułowania nie budzącego wątpliwości przekonania o ich winie w zakresie im przypisanym. Należy podkreślić, że D. C. (1) opisując działalność przestępczą poszczególnych oskarżonych nie ukrywał także swoich sprzecznych z przepisami prawa zachowań. Relacjonował zdarzenia wielowątkowe, wprawdzie odległe w czasie, tym niemniej zawierające szereg weryfikowalnych innymi, obiektywnymi dowodami, szczegółów. Powyższe dowodzi, że istotne kwestie dotyczące poszczególnych akcji przestępczych, czy innych zdarzeń poprzedzających owe akcje, czy też występujących po nich, nie zatarły mu się w pamięci, co sugerują w apelacjach skarżący. Jego wyjaśnienia są kompletne, kategoryczne, pozwalają na jednoznaczne ustalenie udziału i roli poszczególnych oskarżonych w podejmowanych wspólnie inkryminowanych działaniach. Wymieniony, w trakcie eksperymentu procesowego, wskazał miejsca gdzie owe działania rozegrały się, zaś w toku konfrontacji z oskarżonymi był konsekwentny w swoich twierdzeniach, co do ich udziału w popełnieniu poszczególnych przestępstw. Dodać nadto wypada, że sąd

I instancji miał bezpośredni kontakt z tym źródłem dowodowym, co również nie pozostaje obojętne z punktu widzenia jego oceny. Proces oceny dowodów jest czynnością bardzo złożoną, zależną od wielu czynników, zaś bezpośredni kontakt sądu z dowodami osobowymi na rozprawie jest jednym z nich, mającym również znaczenie dla formułowania wniosku o ich wiarygodności lub nie.

Obrońcy oskarżonych wywodzą, że depozycje tego oskarżonego są odosobnione, nie mają jakiegokolwiek wsparcia w innych zebranych w sprawie dowodach.

W kontekście dowodów pozyskanych w niniejszej sprawie stanowisko to należy uznać za nieuprawnione. Zwrócić bowiem należy uwagę na jakże istotną wartość dowodową zeznań świadków pokrzywdzonych prowadzoną przez oskarżonych działalnością przestępczą. Zgodność relacji D. C. (2) z zeznaniami tych osób co do czasu

i przebiegu poszczególnych akcji przestępczych, zachowań ich uczestników, rodzaju i ilości zrabowanego mienia jest oczywista. Słusznie sąd I instancji akcentuje tę okoliczność przy ocenie wiarygodności tego dowodu. Zważywszy zatem na osobę dostarczającą danych świadczących przeciwko oskarżonym – współsprawca, okoliczność, że w istotnym zakresie zostały one potwierdzone, wykluczona jest

w ocenie sądu odwoławczego wersja by doszło tutaj do pomówienia o zachowania nie odpowiadające rzeczywistości przebiegowi wypadków. Konstatacji tej nie osłabia okoliczność, że podjęcie przez D. C. (2) współpracy z organami ścigania nie było bezinteresowne. Przecież wymieniony składając wyjaśnienia był osobą dorosłą, o prawidłowo funkcjonującym intelekcie, bez mankamentów psychicznych (vide: opinia psychologiczna k. 7237 - 7242), zorientowany w miejscu, czasie

i charakterze podejmowanych z jego udziałem czynności i odpowiednio pouczony o przysługujących mu uprawnieniach. W tych warunkach nie jest możliwe wnioskowanie, iż przyznając się do stawianych mu zarzutów, przedstawiając w sposób nader szczegółowy swój, oraz innych osób, udział w tak rozległej działalności przestępczej nie wiedział co mówi, kreował, motywowany partykularnym interesem, nieistniejącą rzeczywistością, szkodząc przy tym dotkliwie osobom, z którymi pozostawał w poprawnych relacjach. Na trafność tej konstatacji wskazuje też okoliczność, że analizował swoje wyjaśnienia, uściślał je bądź też zmieniał, gdy nie był do końca pewny swoich twierdzeń lub dochodził do wniosku, że się pomylił. Nie czyni tak osoba, której jest wszystko jedno kogo pomówi i o jakie czyny, byle by osiągnąć zamierzony cel, to jest skorzystanie z dobrodziejstwa przewidzianego w art. 60§6 kk. W tych warunkach twierdzenia obrońców oskarżonych, jakoby sąd

I instancji dowolnie ocenił ten dowód, bezkrytycznie obdarzył go wiarą nie mogły zostać podzielone.

Należy podkreślić, że sąd I instancji, obdarzając wiarą wyjaśnienia oskarżonego D. C. (2) postąpił zgodnie z zasadami logiki, wskazaniami wiedzy

i doświadczenia życiowego. Bacząc na szczegółowość tych wyjaśnień, nadto okoliczność, że miały one wsparcie w innych dowodach, tj. zeznaniach P. D. (2) (k. 1364-1365), wyjaśnieniach A. P. (k. 6819, 6845), nadto protokołach przeszukań, ekspertyzach kryminologicznych i zeznaniach pokrzywdzonych, stanowisko tegoż sądu w omawianym zakresie jest prawidłowe. Oceniając ten dowód należy kierować się też niezbędnym realizmem i mieć na uwadze okoliczność, że osoba, która przyznała się do tak wielu sprzecznych z przepisami prawa zachowań nie byłaby w stanie ich tak szczegółowo opisać, jak ma to miejsce w realiach dowodowych tej sprawy, gdyby w nich rzeczywiście nie uczestniczyła. Przedstawiona na tę okoliczność argumentacja (k. 7-8 uzasadnienia zaskarżonego wyroku) jest trafna i wyczerpująca, uwzględnia wymowę innych dowodów, wskazania wiedzy i doświadczenie życiowe, co w konsekwencji pozwala na jej akceptację.

Po poczynieniu tych wspólnych dla wszystkich apelacji uwag zostaną przedstawione dodatkowe racje, które zadecydowały o nieuwzględnieniu każdej z nich.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego K. W. (1):

Obrońca oskarżonego K. W. (1) skupia się na negowaniu poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych odnoszących się do czynów przypisanych temu oskarżonemu w pkt XXIII – XXVII wyroku. Wywodzi, że jest to efektem wadliwej, bo bezkrytycznej oceny wyjaśnień D. C. (2), uznaniu tego dowodu za wiarygodny, mimo poważnych wątpliwości w tym względzie, wynikających z jego pozycji w procesie, umniejszaniu swojej roli w przedsięwziętych przestępstwach, co w jego ocenie wskazuje na to, że pomówił on K. W. (1) o zachowania przestępcze, w które nie był on zaangażowany. Kwestie te zostały omówione w części wspólnej dla wszystkich apelacji, zachowują one pełną aktualność także w przypadku przedmiotowej skargi, zatem nie ma potrzeby ponownego przytaczania przedstawionych tam racji. Odnieść natomiast należy się do stanowiska skarżącego, który upatruje rażącego naruszenia przez sąd I instancji przepisów postępowania w związku z odrzuceniem linii obrony oskarżonego odnoszącej się do dnia 23 sierpnia 2004 r., kiedy to doszło do rozboju

w B.. Faktem jest, że z przedłożonego sądowi paszportu K. W. (1) wynika, że w tym czasie przebywał on poza granicami naszego kraju, tym niemniej nie nasuwa zastrzeżeń przedstawiona przez sąd I instancji argumentacja, iż w rzeczywistości, mimo autentyczności pieczęci Ukraińskiej Straży Granicznej, wymieniony przebywał w Polsce i wspólnie z D. C. (2), M. S. (1), J. P. (2) i K. P. brał udział w napadzie rabunkowym na kantor w B..

Skarżący nie jest w stanie zaakceptować sytuacji, iż przedstawione przez oskarżonego alibi, wsparte autentycznym dokumentem, nie zostało przez sąd

I instancji podzielone i odwołuje się do argumentu wyższości i przewagi przedstawionego w postępowaniu jurysdykcyjnym dowodu (paszportu) względem, jego zdaniem, wątpliwych w swej treści wyjaśnień D. C. (2). Tymczasem kwestia ta została przez sąd I instancji należycie wyjaśniona i przeanalizowana

i w żadnym razie rozumowaniu tegoż sądu nie można zarzucić dowolności. Słusznie tenże sąd odwołuje się tutaj do zeznań P. D. (2), który wskazał na okoliczność „załatwienia” przez D. C. (2) pieczętki w paszporcie K. W. (1), dodał, że widział ów dokument z przedmiotową pieczęcią i zaznaczył, co jest niezmiernie istotne, że znajdowała się ona przy wyrwanej kartce z paszportu (por. k. 1364-1365). Relacja tego świadka współgra z wyjaśnieniami D. C. (2) w omawianym zakresie oraz z wyglądem zabezpieczonego dokumentu.

Skoro sąd I instancji, zdyskwalifikował ów dowód uznając, iż pieczęć

w paszporcie oskarżonego została pozyskana w sposób sprzeczny z obowiązującymi przepisami i nie odzwierciedla rzeczywistości, do czego był uprawniony, bacząc na treść i wymowę wskazanych wyżej dowodów, siłą rzeczy nie mógł na tym dowodzie bazować ustalając stan faktyczny. W żadnym razie nie doszło zatem do naruszenia art. 7 i 410 kpk.

Omawiana apelacja nie stawia pod adresem sądu I instancji innych uchybień, zatem bacząc na okoliczność, iż dokonane ustalenia faktyczne mają rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne i są ich naturalną i logiczną

konsekwencją, należało ową skargę uznać za bezzasadną w stopniu oczywistym, zwłaszcza, że także rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary (jednostkowej za poszczególne czyny i łącznej) zyskał aprobatę sądu odwoławczego. Bacząc na skalę, wielość i różnorodność przestępczych zachowań K. W. (1), rozmiar spowodowanych szkód, współdziałanie z innymi osobami, obliczone na uzyskiwanie łatwego zysku, wreszcie jego uprzednią wielokrotną karalność należy stwierdzić, że takie, wyjątkowo obciążające okoliczności musiały mieć odpowiednie odzwierciedlenie w karze pozbawienia wolności i grzywny, by dawała ona gwarancję realizacji jej głównych celów – represyjnego i wychowawczego. Kara orzeczone przez sąd I instancji odpowiada tym dyrektywom i jest wprawdzie surowa, ale nie w stopniu rażącym, uzasadniającym ingerencję w jej wymiar.

Te względy zadecydowały o uznaniu apelacji obrońcy oskarżonego K. W. (1) za niezasadną w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonych P. B. (1) i J. W. (1):

Analizując przedmiotową apelację dostrzec wypada tożsamość zarzutu obrazy art. 7 i 410 kpk, który postawiony został w pozostałych wywiedzionych w sprawie apelacjach i któremu towarzyszy również tożsama argumentacja. Obrońca oskarżonych P. B. (1) i J. W. (1) podobnie, jak pozostali skarżący stara się dowieść, iż obdarzenie wiarą przez sąd I instancji wyjaśnień D. C. (2) było nieuprawnione, zatem oparcie na tak wątpliwym dowodzie ustaleń faktycznych w sprawie musi skutkować uznaniem ich za błędne, dowolne. Ponieważ kwestia poprawności oceny tego dowodu została przez Sąd Apelacyjny wyłożona

w części wstępnej uzasadnienia, wspólnej dla wszystkich wywiedzionych w sprawie apelacji, zaś przedstawione tam racje zachowują aktualność także w optyce omawianego środka odwoławczego, nie zachodzi potrzeba ponownego ich przytaczania. Dodać wypada, że skarżąca, negując wiarygodność tego dowodu, nie odwołuje się do jakichkolwiek innych, czy nowych okoliczności, które pozostawałyby poza zainteresowaniem sądu I instancji. Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi bowiem, że kwestia opinii psychologicznej odnoszącej się do D. C. (2) została przez tenże sąd należycie uwzględniona przy ocenie omawianego dowodu, zaś sugestie skarżącej jakoby zachodziło prawdopodobieństwo pomyłki wymienionego we wskazaniu osób współdziałających z nim w popełnieniu przestępstw należy potraktować jako niczym nie popartą spekulację. Zaznaczyć nadto wypada, że znajomość D. C. (2) z J. W. (1) datuje się od lat dziecięcych, mężczyźni nie mieli ze sobą zatargów, stąd tym bardziej jest uprawnione twierdzenie, że C. nie miał racjonalnego powodu by pomawiać tego oskarżonego o zachowania nieodpowiadające rzeczywistości i podtrzymywać tę relację także w toku konfrontacji z nim. Podobnie rzecz się ma z P. B. (1), zwłaszcza że, co trafnie dostrzega sąd I instancji, zważywszy na niekonsekwencję jego wyjaśnień, gubienie się w szczegółach co do łączącej go z D. C. (2) znajomości, nie ma podstaw do uznania by wymienieni mężczyźni pozostawali w konflikcie.

Nie ma także racji obrońca oskarżonych gdy w fakcie zmiany przez D. C. (2) swoich wyjaśnień upatruje powodu do ich odrzucenia w całości. Przecież wymieniony nie wycofał się z twierdzeń o swoim udziale w popełnieniu poszczególnych przestępstw, lecz jedynie zmodyfikował niektóre ich okoliczności. Taka postawa dowodzi, że będąc osobą dostarczającą istotnych informacji, które mogą zaważyć na pociągnięciu do odpowiedzialności karnej znanych mu osobiście osób wycofał się z tych, co do których nie był pewien lub je błędnie podał. Gdyby rzeczywiście był, jak utrzymuje obrońca, osobą bezduszną, kłamliwą, nie liczącą się z innymi, niemoralną, kierującą się wyłącznie chęcią osiągnięcia osobistej korzyści w toczącym się postępowaniu karnym nie zadawałby sobie trudu w prostowaniu podanych uprzednio przez siebie informacji. W tych warunkach stwierdzić wypada, że apelująca nie dostarczyła skutecznych argumentów wskazujących na wadliwość dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów, w tym zwłaszcza z wyjaśnień D. C. (2), J. W. (1) i P. B. (1).

Poczynione przez sąd I instancji ustalenia faktyczne są co do zasady prawidłowe, albowiem mają rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne. Także ocena prawna zachowania obu oskarżonych, wyrażająca się w zastosowanych przez tenże sąd przepisach kodeksu karnego nie nasuwa zastrzeżeń, nie jest ona zresztą przez skarżącą kwestionowana. Korekcie podlegał jedynie opis czynu przypisanego oskarżonemu P. B. (1) w pkt VIII wyroku z art. 158§1 kk, jako że sąd

I instancji zawarł tam błędne ustalenie, iż przedmiotem czynności wykonawczych tego oskarżonego i współdziałających z nim osób był A. W. (2), w sytuacji gdy był on wyłącznie pokrzywdzonym przestępstwem rozboju przypisanym temuż oskarżonemu w pkt V wyroku. Ponieważ ten sam błąd dotyczył czynu przypisanego T. K. (1) w pkt XIV wyroku należało, stosownie do treści art. 435 kpk, dokonać stosownej zmiany zaskarżonego wyroku także co do tego oskarżonego.

Nie ma racji skarżąca gdy wywodzi, że orzeczone wobec oskarżonych J. W. (1) i P. B. (1) kary pozbawienia wolności i grzywny są niewspółmiernie surowe. Odwołująca zarzuca sądowi I instancji, że ferując rozstrzygnięcie w tej kwestii nienależycie uwzględnił okoliczności odnoszące się do sposobu życia obu oskarżonych przed i po zaistnieniu przypisanych im przestępstw, przez co, w jej ocenie, zastosowana represja karna jest nieadekwatna. Racji tych nie sposób podzielić, gdy się zważy na wielość i różnorodność przestępczych zachowań oskarżonych, podjętych wspólnie z innymi osobami w celu uzyskania łatwego zysku, wreszcie ich uprzednią karalność. Ta ostatnia okoliczność dowodzi ich niepoprawności i wciąż lekceważącego stosunku do obowiązującego porządku prawnego i w pełni uzasadnia zastosowaną przez sąd I instancji represję karną. Dodać wypada, że w aspekcie owej karalności budowanie pozytywnej prognozy kryminologicznej względem J. W. (1) jest niemożliwe, stąd postulat skarżącej by zastosować wobec tego sprawcy dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności nie podlegał uwzględnieniu.

Te względy zadecydowały o uznaniu apelacji obrońcy oskarżonych P. B. (1) i J. W. (1) za bezzasadną, w przypadku tego ostatniego w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego W. M.:

Ten skarżący, stawiając zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 4, 5§2, 7, 410 i 424 kpk) wywodzi, że w ich efekcie doszło do wydania wadliwego, bo stwierdzającego winę W. M., wyroku. Tymczasem racji przedstawionych na poparcie podniesionego zarzutu nie można podzielić.

Lektura wniesionej apelacji dowodzi, że jej autor skupia się na negowaniu istnienia dowodów winy oskarżonego i eksponuje okoliczność, iż za takowe nie mogą być poczytane wyjaśnienia D. C. (2) i A. P., jako że osoby te cechuje cynizm i wyrachowanie. Kwestia wiarygodności złożonej przez D. C. (2) relacji była już przedmiotem rozważań przez Sąd Apelacyjny w części wstępnej, odnoszącej się do omówienia zagadnień wspólnych dla wszystkich wywiedzionych apelacji. Przedstawione tam argumenty mają i tutaj pełne zastosowanie. Dodać jedynie wypada, że autor omawianej apelacji negując byt dowodów winy W. M. abstrahuje od zeznań pokrzywdzonych L. i J. małżonków K. a przecież istotnie wspierają one przedstawioną przez D. C. (2) wersję przebiegu zdarzenia, jakie miało miejsce w R. w dniu 29 sierpnia 2003 r. Także wyjaśnienia A. P., w których ostatecznie przyznał się do dokonania omawianego przestępstwa i ujawnił pozostałe współdziałające z nim osoby, w tym W. M., korespondują z tymi dowodami i nie pozostawiają wątpliwości, co do udziału oskarżonego w przedmiotowym przestępstwie (por. k. 6819, 6845). Dodać wypada, że sugestie skarżącego, jakoby ów dowód nie zasługiwał na miano wiarygodnego w związku z niekonsekwencją tego oskarżonego, przyznaniu się do winy dopiero w późnej fazie postępowania nie mogły zostać podzielone. Wymowa tych wyjaśnień nie pozostawia wątpliwości, że odpowiadają one rzeczywistemu przebiegowi wypadków. Zawierają istotne, dane odnośnie przedmiotowej akcji przestępczej, pozwalające na stanowcze wykluczenie sytuacji, że oskarżony posiadał o nich wiedzę w inny sposób, niż przez niego wówczas podany, tj., że w nich czynnie uczestniczył. Obdarzenie przez sąd I instancji wiarą właśnie tych wyjaśnień A. P. i oparcie również na tym dowodzie poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych nie może być więc uznane za dowolne, zwłaszcza, że pochodzą od dorosłego mężczyzny, sprawnego intelektualnie, współsprawcy, zorientowanego

w sytuacji w jakiej się znalazł i charakterze prowadzonych wobec niego czynności procesowych. Abstrahowanie obrońcy od omówionych wyżej dowodów wskazuje, że to wymieniony prezentuje wybiórcze podejście do materiału aktowego sprawy, eksponuje okoliczności wyłącznie dla oskarżonego korzystne, nadto wdaje się

w polemikę z sądem I instancji odwołując się do niczym nie popartych spekulacji, jakoby C. i P. powodowani osobistymi celami kierowali fałszywe oskarżenia wobec W. M.. Taki sposób dowodzenia swoich racji nie mógł do słuszności tej apelacji przekonać sądu odwoławczego.

Obrońca W. M. podnosi, że sąd I instancji oceniając dowód z wyjaśnień A. P. nie uwzględnił dowodów korzystnych dla oskarżonego w postaci zeznań lekarza R. G. (2), z których należy wyprowadzić wniosek, iż P. P., który wedle twierdzeń tegoż oskarżonego również miał uczestniczyć w przedmiotowym przestępstwie, przechodził w jego gabinecie zabieg detoksykacji w dniu 29 sierpnia 2003 r. (k. 4491 i nast.). W jego ocenie okoliczność ta niweczy możliwość uznania tego dowodu za wiarygodny. Tak postawionej tezie nie towarzyszy jednak przekonująca argumentacja, jako że zeznania tego świadka, jak też pozyskana dokumentacja lekarska, nie wykluczają możliwości udziału P. P. omawianym przestępstwie. Kwestię tę sąd odwoławczy szczegółowo omówił w części odnoszącej się do skargi wywiedzionej przez obrońcę oskarżonego P. P., zaś przedstawione tam racje mają i tutaj pełne zastosowanie, zatem nie ma potrzeby ich ponownie przytaczać.

W tych warunkach należy skonstatować, że dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów pozostaje pod ochroną art. 7 kpk, jako że jest logiczna, kompleksowa i odpowiada doświadczeniu życiowemu, zaś wnioski wyprowadzone z tych uznanych za wiarygodne są ich naturalną konsekwencją. Wbrew temu co utrzymuje skarżący nie doszło więc w realiach rozpoznawanej sprawy do naruszenia przez sąd I instancji wskazanych w apelacji przepisów postępowania, w sposób rzutu na treść zapadłego co do W. M. wyroku, implikujący konieczność jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bądź też jego zmiany i uniewinnienia go od popełnienia zarzucanego czynu.

Nie można również zgodzić się z tym skarżącym by rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary raził surowością. Jest ona adekwatna, uwzględnia okoliczność, iż nie było to przestępstwo przypadkowe, lecz podjęte w sposób planowy, przemyślany i obliczony na pozyskanie szybkiego i łatwego dochodu. W kontekście kar wymierzonych pozostałym współsprawcom nie jawi się ona również jako niesprawiedliwa, zwłaszcza, że W. M. jest osobą uprzednio karaną, w dalszym ciągu niepoprawną, mimo wielokrotnego stosowania wobec niego środków penalnych.

Te racje, wespół z podniesionymi w części wstępnej, które mają i w tym przypadku pełne zastosowanie, zadecydowały o uznaniu apelacji obrońcy oskarżonego W. M. za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego K. P.:

Również ta apelacja nie zyskała aprobaty sądu odwoławczego. Niezasadność zarzutów podniesionych w pkt I i II tej skargi Sąd Apelacyjny omówił w części wstępnej, odnoszącej do wszystkich, wywiedzionych w sprawie apelacji. Zaprezentowane tam argumenty mają i w tym w przypadku pełne zastosowanie i dowodzą ich bezzasadności.

Sąd Apelacyjny przeanalizował wyjaśnienia złożone przez D. J. P., dokonaną przez sąd I instancji ocenę tych dowodów i doszedł do przekonania, że nie nosi ona cechy dowolności, czy nieobiektywizmu. P. wymienionych od początku przyznał się do dokonania zarzucanych mu przestępstw i bacząc na obszerność i szczegółowość jego relacji, swoistą ich konsekwencję, okoliczność że znalazła ona potwierdzenie i uzupełnienie w innych dowodach, o czym wspomniano wyżej (por. np. zeznania G. R., G. M., A. K., R. S.), stanowisko sądu I instancji o uznaniu jej za wiarygodną nie może być poczytane za pozbawione racji. Stanowisko to wzmacnia okoliczność, że także inni współsprawcy, to jest W. P. i J. P. (2) wskazują na udział tego oskarżonego – odpowiednio - w rozboju w P. i napadzie na kantor w B..

Obrońca oskarżonego negując wiarygodność tych dowodów eksponuje okoliczność pozostawiania K. P. w konflikcie z pomawiającymi go mężczyznami, rzecz jednak w tym, że nie przedstawia po temu racjonalnych argumentów. Takowe nie wynikają też z lektury akt sprawy.

Obrońca wywodzi nadto, że rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary jest niewspółmierny, przekracza stopień jego winy, nienależyte uwzględnia dane dotyczące jego osoby (pozytywna opinia z miejsca zamieszkania, znaczny bo 8-letni upływ czasu od ostatniego czynu, karalność jednie za czyn z art. 178a§1 kk). Tymczasem skala podjętych przez K. P. przestępczych zachowań, rozciągniętych w czasie, wymagających współdziałania z innymi osobami, obliczonych na łatwy zysk, nadto ustalona rola tego oskarżonego w ich popełnieniu, której w żadnym razie nie można uznać za marginalną, wskazuje na jego demoralizację i konieczność wdrożenia odpowiedniej represji karnej. Ta zastosowana przez sąd I instancji spełnia wymogi określone w art. 53 §1 i 2 kk i nie może być uznana za niewspółmiernie surową.

Te względy zadecydowały o uznaniu apelacji obrońcy oskarżonego K. P. za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego W. S. (1):

Ten skarżący, stawiając zarzuty obrazy przepisów postępowania i błędu w ustaleniach faktycznych, kontestuje zapadły wobec W. S. (1) wyrok w całości. Wywodzi, że zebrany w sprawie materiał dowodowy jest niewystarczający, stąd nie daje należytych podstaw do stwierdzenia winy oskarżonego w zakresie jego udziału w rozbojach popełnionych w P. i J.. Czyni to prezentując tendencyjne podejście do zebranych w sprawie dowodów, pomijając całkowicie wymowę tych uznanych przez sąd I instancji za wiarygodne, prezentując i lansując własne, subiektywne racje. Taki sposób dowodzenia słuszności wywiedzionej apelacji nie mógł do jej trafności przekonać sądu odwoławczego.

Przed wszystkim nieuprawnione są twierdzenia skarżącego, jakoby brak było w sprawie wystarczających dowodów winy W. S. (1) w zakresie mu przypisanym (zarzuty z pkt I, II i III). Kwestia udziału tego oskarżonego w popełnieniu obu przypisanych mu przestępstw wynika wprost z wyjaśnień złożonych przez D. C. (2). Wymieniony przyznał się do popełnienia omawianych czynów, szczegółowo opisał swoją i innych osób, w tym W. S. (1), rolę w obu przestępstwach, zaś jego relacja, w zakresie ich przebiegu, znalazła potwierdzenie w innych dowodach (por. chociażby zeznania G. R. (1) i T. Z.).

Skarżący kwestionując wiarygodność wyjaśnień złożonych przez D. C. (2) odwołuje się do faktu, iż obaj mężczyźni pozostawali ze sobą w konflikcie. Tymczasem okoliczność ta nie została należyte potwierdzona. Rację ma sąd I instancji gdy akcentuje okoliczność, iż wersja ta została przez oskarżonego podniesiona dopiero na etapie postępowania sądowego i jest odosobniona, jako że D. C. (1) jej stanowczo zaprzeczył, także będąc konfrontowany z tym oskarżonym. Także alibi przedstawione przez W. S. (1) słusznie zostało przez sąd I instancji odrzucone, gdyż bacząc na datę i godzinę przekroczenia przez niego przejścia granicznego w M. (8 grudnia 2001 r., godzina 7.44 – k. 5372), jego udział w rozboju w P. nie był wykluczony, zwłaszcza, że oba zdarzenia dzielił dystans 9 godzin.

Kwestią wiarygodności dowodu z wyjaśnień D. C. (2) zajmował się już Sąd Apelacyjny w części wstępnej swego uzasadnienia i odwołuje się w tym miejscu do tam przedstawionych racji, które zachowują pełną aktualność także w kontekście przedmiotowej apelacji. Dodać jedynie wypada, że sporządzona opinia psychologiczna co do osoby D. C. (2) w żadnym razie nie daje podstaw do odrzucenia tego dowodu, o co postuluje skarżący. Także opinie innych osób, to jest brata tegoż oskarżonego i J. P. (2), co do nieprawdomówności tej osoby, zważywszy na ich subiektywizm, nie mogą mieć decydującego znaczenia dla oceny tego zagadnienia. Sąd I instancji oceniając przedmiotowy dowód miał w polu widzenia wszystkie akcentowane przez skarżącego racje, należyte się do nich odniósł, przedstawiając odpowiadającą życiowemu doświadczeniu argumentację, która zyskała akceptację sądu odwoławczego, jako że pozbawiona jest błędu co do faktu, jak i co do logiki.

Skoro, w kontekście dowodów uznanych przez sąd i instancji za wiarygodne, udział W. S. (1) w obu przypisanych mu czynach jest niewątpliwy nie może być mowy o obrazie art. 5§2 kpk. Przypomnieć jedynie należy obrońcy, że omawiany przepis nie ma zastosowania przy ocenie dowodów lecz wyłącznie przy wyprowadzaniu z nich wniosków. Te ostatnie są zaś oczywiste i nie poddają w wątpliwość sprawstwa oskarżonego.

W tym stanie rzeczy, przy aprobacie dla wymierzonych oskarżonemu kar jednostkowych oraz łącznej, które nie noszą cech rażącej niewspółmierności (surowości), zwłaszcza w aspekcie jego wielokrotnej karalności, zapadły wobec W. S. (1) wyrok należało utrzymać w mocy, uznając wywiedzioną apelację za oczywście bezzasadną.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego P. P.:

Podniesione w tym środku odwoławczym zarzuty są chybione.

W pierwszej kolejności skarżący, podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 4, 5§2, 7, 92, 410, 424 kpk) stara się dowieść, że w ich efekcie doszło do wydania wadliwego, bo stwierdzającego winę P. P. wyroku (zarzut z pkt 1 apelacji). Zarzuca sądowi I instancji fragmentaryczną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego oraz niewyjaśnienie wszystkich okoliczności istotnych. Te ostatnie miałyby sprowadzać się do zaniechania ustalenia przez tenże sąd czy P. P. był w fizycznym stanie wziąć udział w przestępstwie popełnionym na szkodę małżonków K., skoro tego dnia (29 sierpnia 2003 r.) przeszedł zabieg odtrucia alkoholowego. W jego ocenie niezbędne było odwołanie się w tym przedmiocie do wiadomości specjalnych stosownego biegłego, tymczasem sąd I instancji zaniechał przeprowadzenia takiego dowodu.

Obrońca nie dostrzega, że z zeznań świadka R. G. (1) wynika, że ów zabieg mógł trwać maksymalnie do godziny 19.00, zaś przedmiotowe przestępstwo zaistniało około godziny 22.30, na co wskazują obydwój pokrzywdzeni. Przedmiotowy zabieg medyczny ma na celu usunięcie z organizmu substancji uzależniających oraz toksyn, zatem ogólną poprawę jego funkcjonowania.

Z dokumentacji medycznej oraz zeznań wskazanego świadka nie wynika by w trakcie zabiegu doszło do jakichkolwiek komplikacji, wymagających dodatkowej interwencji lekarskiej, słowem by stan pacjenta nie był zadowalający. Sam oskarżony, co jest znamienne, nie wskazuje w swoich wyjaśnieniach by odczuwał po zabiegu jakiegokolwiek dolegliwości, niedyspozycję, słowem nie podaje jakichkolwiek okoliczności wskazujących na jego złe samopoczucie, czyniące niemożliwym jego udział w popełnieniu zarzucanego mu przestępstwa. W tych warunkach zbędnym było prowadzenie przez sąd I instancji dodatkowego postępowania dowodowego w tym przedmiocie.

Kwestią poprawności dokonanej przez sąd I instancji oceny dowodów, w tym wyjaśnień złożonych przez oskarżonych D. C. (2) i A. P., Sąd Apelacyjny zajmował się w części wstępnej swego uzasadnienia oraz w części oceniającej apelację obrońcy oskarżonego W. M.. Przedstawione tam racje mają i w tym przypadku pełne zastosowanie, zwłaszcza, że także A. P. to dorosły i sprawny intelektualnie mężczyzna zatem wykluczone jest wnioskowanie by podając tak niekorzystne dla siebie i innych okoliczności nie wiedział, co mówi. Wątpliwości obrońcy w zakresie wiarygodności tych dowodów osobowych są absolutnie nieuzasadnione.

W tym stanie rzeczy zarzut z pkt 1 należało uznać za chybiony. Tak został oceniony również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych podniesiony w pkt

2 apelacji obrońcy oskarżonego P. P., gdyż jest on pozbawiony jakichkolwiek racji, skoro udział tego oskarżonego w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa ma rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne.

Przedstawione wyżej racje (w powiązaniu z faktem, że orzeczona wobec tego oskarżonego kara to ustawowe minimum, zatem nie może być uznana za niewspółmierną, zwłaszcza w optyce uprzedniej karalności P. P. odpowiadaniu w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64§1kk), zdecydowały o uznaniu omawianej apelacji za niezasadną w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego R. K. (1):

Ten skarżący kontestując wyrok w pierwszej kolejności wskazuje na całkowicie nieuprawnione obdarzenie przez sąd I instancji wiarą wyjaśnień oskarżonego D. C. (2). Odwołuje się do argumentu, że wymieniony był przez wiele osób postrzegany jako osoba z zaawansowaną chorobą alkoholową, wroga w stosunku do ludzi, konfliktowa, dbająca wyłącznie o własne interesy. W jego ocenie już z tego powodu dowód z jego wyjaśnień winien zostać odrzucony,

zwłaszcza w przypadku oskarżonego R. K. (1), jako że stanowi jedyną podstawę stwierdzenia jego winy w zakresie wszystkich przypisanych mu czynów.

Prawidłowość dokonanej przez sąd I instancji oceny wyjaśnień D. C. (2) sąd odwoławczy omówił w części wstępnej uzasadnienia, wspólnej dla wszystkich wywiedzionych w sprawie apelacji, zatem nie zachodzi potrzeba powtarzania głównych argumentów, które zadecydowały o podzieleniu przez sąd odwoławczy stanowiska sądu I instancji o obdarzeniu tego dowodu wiarą.

Przyznać należy rację skarżącemu gdy wywodzi, że relacja D. C. (2) to, w przypadku tego oskarżonego, jedyny dowód obciążający. Nie może to jednak oznaczać, że przez to niewystarczający dla formułowania w sposób nie budzący wątpliwości wniosku o jego winie w zakresie wszystkich przypisanych mu przestępstw. Relacja złożona przez D. C. (2) jest bardzo obszerna, wskazuje na dużą skalę przestępczej działalności, jaką ten mężczyzna, wspólnie z innymi, podejmował na przestrzeni kilku lat. Jak już zaznaczono wcześniej, w istotnym zakresie jego wyjaśnienia znalazły wsparcie w innych dowodach osobowych (zeznaniach świadków J. P. (2), P. D. (2), zeznaniach osób pokrzywdzonych), specjalistycznych opiniach (daktyloskopijnej, genetycznej), dokumentach (medycznych, fotograficznych, obrazujących wysokość spowodowanych szkód) i protokołach oględzin miejsc, gdzie poszczególne przestępstwa zaistniały. Oceniając wyjaśnienia D. C. (2), jakie złożył on co do osoby R. K. (1) nie można zatem abstrahować od tych okoliczności. Nie ma miarodajnego powodu by akurat w tej części negować prawdziwość relacjonowanych przez niego zdarzeń z udziałem R. K. (1), przyjmować, że oskarża go o zachowania, które nie były jego udziałem, których nie popełnił, zwłaszcza, że obaj mężczyźni znali się i pozostawali w zasadzie w dobrych relacjach (oskarżony nie wskazuje w swoich wyjaśnieniach by było inaczej).

W zaistniałej sytuacji twierdzenia skarżącego, jakoby wyjaśnienia złożone przez D. C. (2) były wątpliwe, zaś oparcie na nich przekonania o winie R. K. (1) stanowiło ze strony sądu I instancji naruszenie art. 7 i 5§2 kpk są nieuprawnione.

Nie ma racji skarżący gdy zarzuca sądowi I instancji brak inicjatywy w wyjaśnieniu kwestii dlaczego D. C. (2) nie przedstawił całokształtu swojej działalności przestępczej we wcześniejszym postępowaniu toczącym się z jego udziałem. Jego relacja zawiera odniesienie się do tej materii, jest wystarczająca, zaś skarżący nie wskazuje, jakie jeszcze dowody w tym przedmiocie winny zostać przeprowadzone.

Także nieskutecznie obrońca oskarżonego doszukuje się naruszenia przepisów postępowania (art. 9§1 i 167 kpk) w fakcie zaniechania przeprowadzenia z urzędu dowodu z zeznań świadka A. M. (2). Skoro D. C. (1) nie był kategoriyczny w przedstawianiu okoliczności, w jakich doszło do podjęcia decyzji o popełnieniu przestępstwa na szkodę hurtowni (...), zbędnym było przesłuchiwanie na okoliczność wyłącznie hipotetycznej rozmowy wskazanego świadka. Sam skarżący nie widział również takiej potrzeby skoro nie wnioskował o przeprowadzenie takiego dowodu.

Dodać wypada, że nie nasuwa wątpliwości ustalenie, iż to z inicjatywy R. K. (1) doszło do popełnienia przedmiotowego przestępstwa. D. C. (1) tej okoliczności nigdy nie poddawał w wątpliwość, wielokrotnie zapewniając, że to właśnie oskarżony zainicjował popełnienie tego przestępstwa, wskazując P. B. (1) konkretną hurtownię i konkretny asortyment, którym był zainteresowany, jednocześnie zapewniał, że skradziony towar odkupi od sprawców. Bacząc na nietypowy przedmiot zaboru (jelita), trudny do zbycia w zwykłych warunkach rynkowych, jest oczywiste, że sprawcy przedmiotowego przestępstwa działali na konkretne „zlecenie”. Nie ma zatem powodu by nie wierzyć D. C. (2), gdy zapewnia, że to właśnie R. K. (1) był owym „zleceniodawcą”.

Sąd I instancji, czego dowodzi lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku, ustalając odpowiedzialność R. K. (1) w zakresie mu przypisanym, poddał dowód z wyjaśnień D. C. (2) rzetelnej, wręcz drobiazgowej ocenie, odwołał się do logiki wypadków, podjętej przez oskarżonego nielegalnej próby przekazania informacji, gdy pozostawał w warunkach tymczasowego aresztowania, wreszcie do jego wyjaśnień, w których przyznał, że znana mu była okoliczność, iż D. C. (1) poszukiwał broni, by odstraszyć osobę, która mu zagrażała (vide k. 83 i nast. uzasadnienia). Dysponując określonym materiałem dowodowym wyjaśnił na tyle na ile było to możliwe okoliczności istotne odnoszące się do przypisanych temu oskarżonemu przestępstw, czyniąc swoje ustalenia faktyczne

pewnymi, niepodważalnymi, słowem nie budzącymi wątpliwości. Obiektywizm sądu I instancji, przestrzeganie zasady wynikającej z art. 5§2 kpk jest chociażby widoczne w korekcie (na korzyść) odpowiedzialności karnej tego oskarżonego, względem tej zaproponowanej w akcie oskarżenia, w kompleksowej, trafnej, wspartej przekonującymi argumentami ocenie prawnej jego zachowania, w tym odnoszącej się do czynów z art. 263 § 1 i 2 kk. Skarżący kwestionując tę ostatnią nie wykazał by była ona wadliwa, poprzestał bowiem jedynie na prostej negacji stanowiska sądu

I instancji odnośnie przypisania oskarżonemu dwóch odrębnych czynów pozostających w zbiegu realnym. Zważywszy na taką konstrukcję środka odwoławczego należy apelującego odesłać do racji przedstawionych przez sąd I instancji w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które są trafne i wyczerpujące.

W tym stanie rzeczy należy skonstatować, iż w niniejszej sprawie nie może być mowy o naruszeniu art. 7 k.p.k., gdyż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, zostało poprzedzone ujawnieniem i przeanalizowaniem wszystkich istotnych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ponadto jest wyczerpująco i logicznie,

z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w uzasadnieniu orzeczenia.

To ostatnie jest kompletne, wskazuje bowiem logiczny proces, który doprowadził Sąd I instancji do wniosku o winie oskarżonego w zakresie mu przypisanym. Tenże sąd wykazał jakie fakty uznał za udowodnione, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie przedstawił właściwe wnioski wyprowadzone z dokonanych ustaleń, których efektem była ocena prawna zachowania oskarżonego. Również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia jest chybiony skoro poczynione ustalenia mają rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne i są ich logiczną konsekwencją.

Reasumując: zaskarżone orzeczenie jest wolne od uchybień wskazanych we wniesionym środku odwoławczym. Korekcie podlegała jedynie kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonemu w pkt XLVIII a wyroku, a co za tym idzie podstawa wymiaru kary za ten czyn, jako że sąd I instancji błędnie wskazał przepis art. 263§1 kk, miast art. 263§2 kk.

Rozmiar wymierzonej oskarżonemu kary nie razi surowością gdy uwzględni się charakter przypisanych mu przestępstw, ich wielorodzajowość, wielość zachowań, ich czasokres, towarzyszący im motyw (chęć zdobycia szybkiego i łatwego zysku) oraz okoliczność już uprzedniego wejścia oskarżonego w konflikt z prawem. Te okoliczności dowodzą demoralizacji tego sprawcy, jego lekceważącego stosunku do obowiązującego porządku prawnego i czynią niemożliwym ingerencję w rozmiar orzeczonych wobec niego kar jednostkowych i kary łącznej.

Podniesione wyżej względy zadecydowały o uznaniu omawianej apelacji za niezasadną.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego W. P.:

Ten skarżący, stawiając zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 4, 7, 410 i 424 kpk), poprzez oparcie ustaleń na dowodach niekorzystnych, wywodzi, że w ich efekcie doszło do wydania wadliwego, bo stwierdzającego winę W. P., wyroku. Tymczasem racji przedstawionych na poparcie podniesionego zarzutu nie można podzielić.

Lektura wniesionej apelacji dowodzi, że jej autor skupia się na negowaniu istnienia dowodów winy oskarżonego kontestując możliwość uznania za wiarygodne wyjaśnień złożonych przez D. C. (2). Kwestia ta była już przedmiotem rozważań przez Sąd Apelacyjny w części wstępnej, odnoszącej się do omówienia zagadnień wspólnych dla wszystkich wywiezionych apelacji. Przedstawione tam argumenty mają i tutaj pełne zastosowanie. Dodać jedynie wypada, że autor omawianej apelacji negując byt tego dowodu nie przedstawił jakichkolwiek nowych okoliczności, które nie pozostawałyby w zainteresowaniu sądu I instancji. Przecież także sugerowany przez niego konflikt pomiędzy obu mężczyznami był przez tenże sąd analizowany.

W tych warunkach należy skonstatować, że skarżący w omawianym zakresie wdaje się w polemikę z sądem I instancji odwołując się do niczym nie popartych spekulacji (np., że odmowa P. przyjęcia od C. na przechowanie samochodu

mogła spowodować, że ten ostatni pomawia go o zachowanie, które nie miało miejsca). Taki sposób dowodzenia swoich racji nie mógł do słuszności tej apelacji przekonać sądu odwoławczego.

Obrońca W. P. podnosi nadto, że sąd I instancji nie uwzględnił dowodów korzystnych dla oskarżonego to jest zeznań świadków S. S. (4), M. C. (2) i G. R. (1), którzy zgodnie zeznali, że nie zauważyli nic niepokojącego w zachowaniu tego oskarżonego w okresie poprzedzającym przedmiotowy napad. Tymczasem trafnie wywodzi sąd I instancji, że okoliczność ta nie osłabia wymowy wyjaśnień D. C. (2). Przecież jest kwestią oczywistą, że pozyskiwanie informacji o funkcjonowaniu hurtowni nie mogło odbywać się w sposób jawny, wzbudzający podejrzenia u zatrudnionych tam pracowników. Wbrew temu co utrzymuje skarżący nie doszło więc w realiach rozpoznawanej sprawy do naruszenia przez sąd I instancji wskazanych w apelacji przepisów postępowania, w sposób rzutujący na treść zapadłego co do W. P. wyroku, implikujący konieczność jego zmiany co do istoty, bądź uchylecia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania.

Również zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku jest chybiony. obrońca jego bytu doszukuje się także

w przyjęciu, iż rzekomo przekazane przez tegoż oskarżonego informacje dotyczące funkcjonowania przedmiotowej hurtowni nie mogły w jakikolwiek sposób pomóc bezpośrednim sprawcom w dokonaniu omawianego przestępstwa. W jego ocenie układ pomieszczeń, miejsce przechowywania pieniędzy, liczba zatrudnionych tam osób były powszechnie znane i sprawcy mogli samodzielnie dokonać uprzedniego rozeznania w tym przedmiocie. Ze stanowiskiem tym nie można się jednak zgodzić, jako że z istoty pomocnictwa wynika, iż nie musi być ono warunkiem dokonania przestępstwa. Intencją ułatwiającego popełnienie czynu zabronionego jest wsparcie sprawcy, jego zachowanie nie musi więc mieć dla dokonania czynu doniosłego znaczenia (por. K. Buchała w: Komentarz do Kodeksu Karnego. Część Ogólna, Wydawnictwo Prawnicze, Warszawa 1994, s. 127). Tymczasem to podjęte przez oskarżonego było istotne, skoro Wyjaśnienia D. C. (2) nie pozostawiają wątpliwości, że W. P. za przekazaną K. P. informację o miejscu przechowywania pieniędzy w hurtowni liczył na zysk w wysokości 10% skradzionego utargu. Wskazany udział w zysku dowodzi, że cenił sobie wartość przekazanej sprawcom informacji.

Nie można również zgodzić się z tym skarżącym by rozmiar orzeczonej wobec oskarżonego kary raził surowością. Kara pozbawienia wolności to ustawowe minimum, została nadto orzeczona z dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia jej wykonania. Rozmiar kary grzywny, podlegającej bezwarunkowemu wykonaniu również nie nasuwa zastrzeżeń w kontekście wagi czynu i sytuacji finansowej oskarżonego (zdrowy, pracujący, osiągający stały dochód w kwocie 870 zł).

Te racje, wspólnie z podniesionymi w części wstępnej, które mają i w tym przypadku pełne zastosowanie, zadecydowały o uznaniu apelacji obrońcy oskarżonego W. P. za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Co do apelacji obrońcy oskarżonego M. S. (1):

Obrońca oskarżonego M. S. (1) czyni pod adresem Sądu O. R. zarzut naruszenia przepisów postępowania (art. 7 kpk), polegający na dowolnej, jego zdaniem, ocenie zebranych w sprawie dowodów i poczynienie na ich podstawie wadliwych ustaleń faktycznych, skutkujących przyjęciem odpowiedzialności karnej tego oskarżonego w zakresie mu przypisanym.

Zarzut ów nie zyskał aprobaty sądu odwoławczego. Kwestia poprawności procedowania sądu I instancji w tej materii stała się już przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w związku z omawianiem środków odwoławczych wywiezionych przez pozostałych skarżących. Racje tam wyłożone zachowują pełną aktualność także w przypadku oskarżonego M. S. (1), zatem nie zachodzi potrzeba ich ponownego przytaczania.

Dodać jedynie wypada, że konstatacja zawarta w apelacji, jakoby brak było wystarczających dowodów winy tego oskarżonego nie może się ostać. obrońca, jakkolwiek dostrzega, że takim dowodem dla sądu I instancji były wyjaśnienia D. C. (2) i zeznania J. P. (2), tym niemniej stara się zdyskredytować wynikające z nich treści, jak też dowieść, że ich relacje nie polegały na prawdzie, stąd doszło do całkowicie niezasadnej, w jego ocenie, dyskwalifikacji wyjaśnień oskarżonego, przeczącego sprawstwie przypisanych mu czynów. Tymczasem przedstawiona

na tę okoliczność argumentacja, w konfrontacji z wymową poszczególnych dowodów i racjami wyłożonymi przez sąd I instancji, nie mogła zostać podzielona. Konstatacja Sądu Okręgowego w Radomiu o winie M. S. (1) w zakresie mu przypisanym została bowiem poprzedzona wnikliwą analizą wszystkich zebranych w sprawie dowodów, tj. zarówno tych wspierających tezę aktu oskarżenia, jak i tych stojących do niej w opozycji. Te ostatnie stanowią właśnie wyjaśnienia złożone przez oskarżonego, do których słusznie sąd I instancji podszedł z należytą ostrożnością, uznając je za niemiarodajne, skoro udział tego oskarżonego w napadzie na kantor w B. został nadto potwierdzony opinią daktyloskopijną (śląd linii papilarnych na fragmencie taśmy klejącej ujawnionej na miejscu zdarzenia pochodzi od wielkiego palca lewej ręki oskarżonego - k. 3550 – 3552) oraz opinią genetyczną (na rękawicy zabezpieczonej na miejscu zdarzenia ujawniono cechy obecne w DNA M. S. (1) – k. 1325-1326). Skarżący abstrahuje od tych jakże istotnych dowodów, potwierdzających przedstawioną przez C. i P. wersję przebiegu wypadków (ten ostatni wspominał, że to właśnie oskarżony zgubił rękawicę w B.), co wskazuje na wybiórcze podejście do zebranego materiału dowodowego i eksponowanie wyłącznie korzystnych dla oskarżonego okoliczności.

Obrońca czyni zarzut, iż sąd I instancji z obrazą art. 7 kpk uznał zeznania świadka P. D. (2) za wystarczający dowód winy M. S. (1) zakresie czynu z art. 279§1 kk, to jest kradzieży z włamaniem do zakładu wulkanizacyjnego w O.. W ocenie skarżącego są to wyłącznie pomówienia nie mogące stanowić pełnowartościowego dowodu w sprawie, jako że świadek sam przyznał, że złożył je w obawie o swoją rodzinę.

Faktem jest, że tej treści deponując wymieniony świadek złożył na rozprawie w dniu 23 grudnia 2010 r. (vide k. 6451 i nast.), jednocześnie odmawiając odniesienia się do odczytanych mu zeznań składanych w śledztwie na k. 1364-1365. Zaznaczyć jednak wypada, że wymieniony dopiero na rozprawie, po śmierci D. C. (2) zasygnalizował tę okoliczność. Powyższe pozwala domniemywać, że wykorzystał tę okoliczność by zmienić relację i polepszyć stosunki z oskarżonymi, w stosunku do których złożył obciążające ich zeznania.

Skonstatować końcowo wypada, że wyjaśnienia złożone przez współoskarżonego, stanowiące jednocześnie dowód obciążający innego sprawcę przestępstwa, podlega ocenie tak jak każdy inny dowód osobowy, stosownie do reguł określonych w art. 7 kpk. Tak stało się w sprawie niniejszej, czego dowodzi lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. Sąd I instancji poddał wyjaśnienia D. C. (2) szczegółowej analizie, skonfrontował przedstawione przez niego treści z pozostałymi dowodami i ostatecznie uznał je za godne wiary, co w żadnym razie nie może być uznane za bezpodstawne. Odmienne stanowisko w tym przedmiocie, lansowane przez skarżącego w apelacji, nie zyskało aprobaty sądu odwoławczego.

Chybiony jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego w sprawie orzeczenia, jako że ustalenia te mają rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne i są ich naturalną i logiczną konsekwencją. Czyniąc ów zarzut skarżący nie wsparł go należytą argumentacją, przestając na ogólnikowym stwierdzeniu, iż rozumowanie sądu I instancji jest dowolne, bazuje na części materiału dowodowego, jest niezgodne z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego. Taki, stricte polemiczny charakter, dowodzenia swoich racji nie mógł do trafności apelacji w tej części przekonać sadu odwoławczego.

Także zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego kary jest niezasadny. Nie ma bowiem racji obrońca gdy wywodzi, że ferując rozstrzygnięcie w tym przedmiocie sąd I instancji nie rozważył należycie wszystkich, przemawiających na korzyść M. S. (1), okoliczności, w tym tych przedmiotowych, odnoszących się do przypisanych mu czynów i w konsekwencji ukształtował karę nieadekwatnie surową w porównaniu z tą orzeczoną wobec innych oskarżonych, odpowiadających w warunkach powrotu do przestępstwa (P. K. i T. K. (1)). Zauważyć bowiem wypada, że oskarżony jest także sprawcą uprzednio karanym, niestety niepoprawnym, wobec którego stosowane wcześniej środki penalne nie przyniosły spodziewanych rezultatów. Przypisane mu przestępstwa nie były przypadkowe lecz w obu przypadkach przygotowane i przemyślane, popełnione wspólnie z innymi osobami, zaś rola tego oskarżonego w żadnym razie nie była drugorzędna. W tych warunkach należy stwierdzić, że wymiar kar jednostkowych oraz kary łącznej jest adekwatny, sprawiedliwy, współmierny.

W tym stanie rzeczy apelacja obrońcy oskarżonego M. S. (1), jako oczywiście bezzasadna, nie podlegała uwzględnieniu

Co do apelacji obrońcy oskarżonego P. K.:

Skarżący stawia pod adresem Sądu Okręgowego w Radomiu zarzuty obrazy przepisów postępowania (art. 4, 5§2, 7, 410 i 424 kpk) oraz błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego rozstrzygnięcia i wywodzi, że ich efektem było wydanie w sprawie wadliwego, bo stwierdzającego winę P. K., w zakresie wszystkich zarzucanych mu czynów, wyroku. Lektura wniesionej apelacji dowodzi, że uwaga jej autorki skupia się głównie na negowaniu dokonanej przez tenże sąd oceny dowodów, w tym zwłaszcza tych w oparciu o które dokonano pozytywnej weryfikacji tezy aktu oskarżenia skierowanego przeciwko temu oskarżonemu.

W pierwszej kolejności należy zatem skonstatować, że nie ma racji obrońca gdy wywodzi, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego jest dowolna

i jednostronna, nadto sprzeczna z zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Skarżąca upatruje powyższego przede wszystkim w fakcie niesłusznego, w jej ocenie, uznania za godne wiary wyjaśnień D. C. (2), przy jednoczesnej dyskwalifikacji tych, które złożył sam P. K.. Tymczasem lektura akt sprawy i uzasadnienia zaskarżonego wyroku prowadzi do stanowczego wniosku, iż postępowanie sądu I instancji w tym zakresie jest prawidłowe, zaś wywody obrońcy nieskuteczną próbą lansowania własnych ocen w tej kwestii.

Prawidłowość oceny dowodu z wyjaśnień D. C. (2) została już wykazana w części wstępnej uzasadnienia sądu odwoławczego, jak też w motywach odnoszących się do poszczególnych, omówionych wyżej apelacji obrońców pozostałych oskarżonych, w tym zwłaszcza J. W. (1), K. W. (1), W. S. (1) i R. K. (1). Racje tam wyłożone zachowują pełną aktualność także w przypadku przedmiotowego środka odwoławczego, jako że również ta skarżąca, mimo obszerności wywiedzionego środka, nie dostarczyła skutecznych, czy też nowych, nie podnoszonych we wcześniej omówionych skargach, argumentów, które dowodziłyby jej wadliwości.

Twierdzenia obrońcy, że dokonana przez sąd I instancji ocena dowodów jest wybiórcza, pozbawiona wnikliwości, wszechstronności, logiki i obiektywizmu nie mogą zostać podzielone, gdyż nie idzie za tym konkretna, przekonująca motywacja, co pozwala uznać omawiany środek za wyłącznie polemiczny.

Odwoływanie się obrońcy oskarżonego do sprzeczności i nielogiczności wyjaśnień D. C. (2) co do opisywanego przez niego przebiegu rozboju na osobie A. M. nie może się ostać. Przeciż sprawcy przedmiotowego przestępstwa mieli zamaskowane twarze, zdarzenie miało dynamiczny przebieg, zaś spostrzeżenia poczynione przez pokrzywdzonego były jedynie fragmentaryczne, niepełne, gdyż sam zaznaczył, że nie byłby w stanie rozpoznać napastników, nie opracowano też na ich podstawie portretu pamięciowego. Tym samym zeznania pokrzywdzonego nie mogą stanowić skutecznej przeciwwagi dla kategoriycznych twierdzeń D. C. (2), że w popełnieniu omawianego przestępstwa brał udział P. K.. Podobnie rzecz się ma z wyjaśnieniami T. J., które ograniczają się do prostej negacji by znał tego oskarżonego.

Obrońca podnosi, że wyjaśnienia D. C. (2) są nielogiczne, wręcz nieprawdopodobne w zakresie opisu przebiegu kradzieży z włamaniem do budynku firmy (...) w S.. W ocenie skarżącej liczba skradzionych przedmiotów, ich gabaryty nie pozwalały na ich wywiezienie z tego obiektu wskazanym przez nią pojazdem. Faktem jest, że sąd I instancji nie odniósł się do tej okoliczności ale też zakres szkód spowodowany przedmiotowym przestępstwem nie podlega dyskusji w świetle zeznań pokrzywdzonego właściciela firmy. Rzeczą drugorzędną jest zatem kwestia transportu skradzionego mienia, skoro ponad wszelką wątpliwość owa kradzież miała miejsce w czasie wskazanym przez D. C. (2) (co potwierdzają inne dowody przedstawione przez właściciela pokrzywdzonej firmy), zaś wskazanego przez pokrzywdzonego asortymentu oraz ilości skradzionych przedmiotów nie kwestionuje współsprawca przedmiotowego przestępstwa, tj. D. C. (1). W tych warunkach należy przyjąć, że sprawcy planując popełnienie przedmiotowego przestępstwa odpowiednio się do niego przygotowali zabezpieczając stosowny transport.

Nieskutecznie obrońca oskarżonego zarzuca także sądowi I instancji nieuprawnione przyjęcie, iż P. K. miał świadomość celu w jakim jeździł wraz z D. C. (2) w różne miejsca, skąd następnie dokonywane były kradzieże z włamaniem konkretnych samochodów. Ta kwestia została przez sąd I instancji należycie wyjaśniona (vide k. 75-77 uzasadnienia zaskarżonego wyroku), zaś odmienne stanowisko skarżącej w tej materii klóci się z zasadami doświadczenia życiowego.

W tym stanie rzeczy należy skonstatować, iż w niniejszej sprawie nie może być mowy o naruszeniu art. 7 k.p.k., gdyż przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych, zostało poprzedzone ujawnieniem i przeanalizowaniem wszystkich istotnych okoliczności wynikających z przeprowadzonych w sprawie dowodów, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, ponadto jest wyczerpująco i logicznie, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, umotywowane w uzasadnieniu orzeczenia. Tym samym zarzut obrazy art. 410 k.p.k również należy uznać za chybiony. Przepis art. 410 k.p.k. o powinności uwzględnienia całokształtu okoliczności ujawnionych na rozprawie nie może być rozumiany w ten sposób, że każdy z przeprowadzonych dowodów ma stanowić podstawę ustaleń sądu. Byłoby to oczywiście niemożliwe, gdy z różnych dowodów wynikają wzajemnie sprzeczne fakty. Nie można zarzucać, że niektóre dowody nie stanowiły podstawy ustaleń, jeśli sąd je rozważył i ocenił ich znaczenie w sposób przewidziany w art. 7 k.p.k. (wyrok SA w Krakowie z 17 kwietnia 2007 r. KZS 2007/5/44).

Uzasadnienie zaskarżonego wyroku jest kompletne, wskazuje bowiem logiczny proces, który doprowadził Sąd I instancji do wniosku o winie oskarżonego w zakresie mu przypisanym. Tenże sąd wykazał jakie fakty uznał za udowodnione, na czym oparł poszczególne ustalenia i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, a następnie przedstawił właściwe wnioski wyprowadzone z dokonanych ustaleń, których efektem była ocena prawna zachowania oskarżonego. Tym samym zarzut obrazy art. 424 k.p.k. nie mógł zyskać aprobaty Sądu Apelacyjnego, gdyż sporządzone uzasadnienie, w którym sposób bardzo uporządkowany, czytelny i kompleksowy zostały wyłożone racje sądu orzekającego w I instancji, pozwala na dokonanie instancyjnej kontroli zapadłego rozstrzygnięcia. Podobnie rzecz się ma z zarzutem błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego w sprawie rozstrzygnięcia. Skoro poczynione ustalenia mają rzetelne oparcie w dowodach uznanych za wiarygodne i są ich logiczną konsekwencją traci on całkowicie rację bytu.

Wysokość wymierzonych oskarżonemu kar jawi się, wbrew odmiennemu stanowisku skarżącej, jako adekwatna, współmierna, sprawiedliwa z punktu widzenia liczby i wagi popełnionych przestępstw. Przypisane oskarżonemu czyny cechuje istotnie wysoki stopień społecznej szkodliwości, wynikający ze wspólnego działania, obliczonego na szybki i duży zysk. Nie mamy przecież tutaj do czynienia z zachowaniami przypadkowymi, lecz każdorazowo z uprzednio zaplanowaną i przygotowaną akcją przestępczą. Przy uwzględnieniu danych o karalności oskarżonego, faktu, że odpowiada w warunkach recydywy wymierzone mu kary jednostkowe pozbawienia wolności i grzywny oraz kara łączna nie mogą być uznane za nazbyt surowe.

Reasumując : zaskarżone orzeczenie jest wolne od uchybień wskazanych we wniesionym środku odwoławczym zatem należało je utrzymać w mocy uznając ów środek za bezzasadny w stopniu oczywistym.

Mając na uwadze zaprezentowane wyżej względy, jak również wobec braku uchybień o jakich mowa w art. 439 i 440 kpk, Sąd Apelacyjny w Lublinie orzekł, jak w wyroku.

Rozstrzygnięcie o opłacie za drugą instancję i wydatkach postępowania odwoławczego uzasadnia art. 624§1 kpk.